

ALEXANDER EUGENE RONNETT,

DR. MED & DR. MED DENT

O PACOSTE

SAU

UN DESTIN VITREG

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

IULIE 2001

ALEXANDER EUGENE RONNETT,

DR. MED & DR. MED DENT

O PACOSTE

SAU

UN DESTIN VITREG

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

IULIE 2001

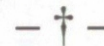
Alexander E. Ronnett
M.D., D.D.S. & D.M.D.

Sept. 5, 1920 - Sept. 17, 2001

Services Held at
Matz Funeral Home
Mt. Prospect, Illinois
Thursday, September 20, 2001
at 7:30 p.m.

Chaplain Sheri M. Rupert
Officiating

Interment - Private

You are not forgotten, loved one
Nor will you ever be.

As long as life and memory last
We will remember thee.

We miss you now,
our hearts are sore.

As time goes by
we'll miss you more.

Your loving smile,
your gentle face.

No one can fill your vacant place.

Publication of this book has been
made possible through the generous
donations from a special group
of friends.

CUPRINSUL

Pagina:

- 3 De ce această broșură ??
- 5 Curriculum autorului
- 7 Activități culturale, politice și publicistice
- 8 Cum m-am apropiat de Mișcarea Legionară
- 12 "Fiți corecți până la sânge: Legionarul nu minte niciodată !!"
(C. Z. Codreanu).
- 13 Consecințele detestabilului adulter.
- 18 Câteva spicuri din evenimentele posterioare, care mi-au permis să cunosc atitudinile mintale, intențiile, conduita, vicleșugurile și iscusitele manevre care caracterizează pe orice politician.
- 19 Cazul Ion Secoșan.
- 22 Cazul Chirilă Ciuntu și Anastasie Predescu.
- 24 Un agent al guvernului comunist, ridicat la gradul de comandant ajutor legionar !
- 26 Acelaș Șef de Cuib (Predescu) - ajutorul lui Ciuntu - a fost înaintat de către Sima la gradul de Comandant Ajutor.
- 27 Horia Sima, comandantul legionarilor din exil "pedepsește exemplar" purtarea lui Predescu, ridicându-l la gradul de comandant Ajutor !

- 28 În exil "nu se puteau aplica legile legionare", prin urmare, legionarii erau nevoiți să accepte stilul de viață anterior condiției de legionar, după părerea Comandantului Sima.
- 29 Legionarul trebuie să fie om de cuvânt. Când a spus o vorbă să se țină întocmai de dânsa. (Cărticica Șefului de Cuib, pagina 54...73 / 51).
- 31 Pe Horia Sima îl părăsesc ILIE SMULTEA și LUCIA TRANDAFIR.
- 32 Sima a încurajat activități comerciale fără să aibă cunoștințe de întreprinderile pe care le plănuia, voind, - probabil - să imite și emuleze inițiativele Căpitanului, dar fără să aibă capacitatea, geniul, talentul și uriașul prestigiu a fondatorului Legiunii Arhanghelul Mihail.
- 35 Lipsa de viziune obiectivă a lui Sima în relația W. A. C. L.
- 36 Stângăciile și viziunea limitată a lui Sima de a conduce (Întâmplările cu necazurile avute la conferința din Luxemburg).
- 38 Scandalul reprobabil și dezonorant (Adulterul).
- 40 Durerea Profesorului Lungu din Windsor.
- 41 Fratele meu Mircea și necazul avut cu apartamentul din Madrid.
- 42 Moș Teban.
- 43 Horia Sima ca om și ca șef al Mișcării Legionare.

PREFATA

DE CE ACEASTĂ BROȘURĂ ??

Scriu aceste rânduri cu silă și cu multă amărăciune în suflet. Crescut în frățiile de cruce și școlit în ani de temniță și lagăr de concentrare am devenit un soldat disciplinat al LEGIUNII LUI CODREANU. Am executat orbește orice însărcinare dată de cei de la comandă. Încredere absolută în șefii mei !! Nu am crezut niciodată, și nici astăzi, că o dizidență poate servi îmbunătățirii acestei organizații de renaștere morală și națională. Dizidențele și frământările duc la moartea unei organizații, indiferent de natura ei, NUMAI PRIN EFORTURI INTERIOARE ȘI PĂSTRAREA UNITĂȚII ȘI CRITICISM CONSTRUCTIV ȘI DRAGOSTE NELIMITATĂ se pot face schimbări pentru bunul mers al unei organizații.

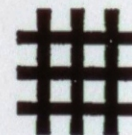
Când spiritul și legile de bază ale organizației sunt denaturate, și grupuri dizidente iau naștere, organizația merge pe panta dispariției. Astăzi avem 26 de grupuri legionare în țară care cred că numai ei reprezintă adevărata menire a Mișcării Legionare. O mare fantezie psihopată !!! În toate ocaziile oportune mi-am exprimat convingerea că numai reunirea tuturor elementelor de bună credință, adică gruparea simistă, cea mexicană, cei neutri și cei indiferenți ar putea restabili o bază de existență și împlinirea menirii Legiunii.

Să treacă peste cele ce îi separă și să găsească cele bune comune !!! Ocazia mare ce s-a prezentat cu trecerea la cele veșnice a lui Horia Sima a fost torpilată de acea obraznică și ilegală "GRUPĂ DE COMANDĂ" din străinătate cât și de grupul din jurul lui Mircea Nicolau. Mișcarea Legionară este ELITISTĂ în structura ei și cu o ierarhie precisă. Funcțiile sunt pe un an, sau cu extindere pentru încă un an. Cei buni și capabili se urcă vertical. Cei buni dar depășiți de alții se dau la o parte !!!

Formarea unui partid de dreapta poate colabora cu orice grupare politică onorabilă și naționalistă pentru bunul mers social - economic al țării noastre. Reeducarea unei națiuni întregi rămâne

datoria MIȘCĂRII LEGIONARE ÎN SPIRITUL CĂPITANULUI. Mișcarea Legionară nu are monopolul bunului și a salvării națiunii. Toți românii cinstiți și cu mare dragoste de neam și țară au această obligație.

ALEXANDER EUGENE RONNETT

CURRICULUM VITAE

Am venit în această lume la data de 5 Septembrie 1920. M-am născut la umbra bisericii clădită pe timpul lui Ștefan cel Mare în casa bunicului meu din partea mamei, Pantelemon Teleaga. Bunicul era un gospodar înstărit. Avea mult pământ agricol, și creștea și animale cornute. În timpul dominației austriece vindea cereale și vite unui mare comerciant vienez. Dintre cei cinci copii, numai doi au urmat școala secundară, mama mea și un fecior. Feciorul a murit în clasa a opta a liceului Ștefan cel Mare din Suceava. Mama a urmat școala normală din Cernăuți.

Am urmat școala primară în satul Drăgoiești unde tata era preot. Primele clase primare de liceu le-am frecventat la liceul Ștefan cel Mare în Suceava. Din motive personale m-am mutat la Cernăuți în clasa a cincea la liceul Aron Pumnul și locuiam la bunica mea, din partea tatălui, lângă frumoasa și marea clădire a Mitropoliei și reședința Mitropolitului Bucovinei și Maramureșului. În anul 1938, elev în clasa opta, am fost arestat și condamnat la 25 de ani pentru participarea la pedepsirea colonelului judecător militar Cristescu. Eliberat din închisoarea Craiova la 11 Septembrie 1940, fiind grațiat de generalul Antonescu la cerința noului guvern militar și legionar. În București la liceul Gheorghe Lazar am terminat cu examene clasa opta, și apoi am luat bacalaureatul în Octombrie în fața comisiei condusă de marele sociolog Brăileanu.

În 1941 în Aprilie m-am refugiat în Jugoslavia și apoi am ajuns în Germania și am fost trimis la Rostock, unde erau majoritatea legionarilor refugiați. Am fost angajat la marea fabrică de avioane Heinkel în secția de contabilitate fiindcă cunoșteam bine limba germană. După un an am lucrat în biroul de verificare a plăților pentru muncitori și salariați cu noile mașini electrice. Lucrând noaptea, am avut ocazia și permisul să mă înscriu la Universitatea Rostock și să urmez cursurile în timpul zilei. Am fost primul legionar care s-a înscris la cursuri universitare în acel timp la Rostock. După

război m-am înregistrat la Facultatea de Medicină din Margurg/Lahn. Pe lângă cursurile de medicină după trei semestre, am urmat și cursurile de stomatologie. În 1949 am luat Diploma de Stomatologie. În 1950 am emigrat în U.S.A. Pentru evaluarea diplomei de stomatologie a trebuit să merg la Universitatea Illinois din Chicago.

În 1954 Facultatea de Stomatologie mi-a acordat Diploma de "Doctor of Dental Surgery". Imediat după această promovare am fost chemat pentru serviciul militar fiind clasificat, A - 1 conform legii în vigoare de recrutări pentru războiul din Korea.

După satisfacerea obligațiilor militare am obținut și în U.S.A. privilegiile și recunoașterea Diplomei de Dr. Med obținută de la Facultatea de Medicină din Frankfurt/Main. Desconcentrat din armată cu gradul de maior și distincție de onoare, am început în Chicago practica de medicină generală cât și cea de stomatologie generală și chirurgie maxilo-facială. Am practicat ambele profesii până în 1992. În acest an am abandonat stomatologia, în urma unei operații la coloana spinală partea lumbo-sacrală și mi-am continuat practica medicală însă numai trei zile pe săptămână.

În comunitatea medicală cât și în societatea generală mi-am creat o poziție de respect, onoare și prestigiu. Recunoscut de toată lumea ca un om de mare ținută morală și indisputabilă integritate am avut privilegiul de a câștiga prietenia multor personalități politice americane, europene și orientale.

Pe plan politic am activat în cadrul grupărilor etnice din U.S.A. În anul 1975 am organizat CONGRESUL NAȚIONAL ROMÂN - AMERICAN, organizație etnică fără profit. În numele acestei organizații am participat la conferințele de la Casa Albă, Departamentul de Stat, ca și la toate întrunirile grupurilor etnice europene - americane.

Sunt căsătorit din anul 1945 cu o germană din orașul Rostock pe care am cunoscut-o în timpul frecventării Universității Rostock și care studia filologia. Am trei fete care au urmat universități cu renume mondial și toate având doctorate și fiind profesoare universitare. Am o nepoată și un nepot.

ACTIVITĂȚI CULTURALE, POLITICE ȘI PUBLICISTICE

Imediat după stabilirea mea profesională în Chicago, am participat în cadrul activității bisericești și a organizațiilor românești locale și naționale. Am dat ajutor bănesc când mi s-a cerut. Am participat la convențiile asociațiilor etnice române, la Uniunea și Liga, și alte organizații.

Am participat la multe congrese ale organizațiilor etnice est-europene în diferite orașe. Membru activ al organizației A.B.N. (Blocul Națiunilor Anti-Bolșevice). Am stabilit CONSILIUL POLITIC AL NAȚIUNILOR EST - EUROPENE unde au participat reprezentanți din grupările etnice Americane din Europa Centrală și răsărit. Am participat activ în organizația Alliance of Friendship cu sediul în Chicago, organizație stabilită de un polonez (Dr. Morelewski) un mare naționalist și devotat anticomunist polonez. În 1975 după stabilirea și înregistrarea organizației etnice Române din America, ROMANIAN - AMERICAN NATIONAL CONGRESS, INC., (R.A.N.C.), am participat la multe conferințe la Casa Albă, Departamentul de Stat în Washington, apărând interesele națiunii române și opoziția națiunii la comunismul rusesc și românesc. Tot în numele organizației R.A.N.C. am participat la congresele locale și naționale ale NAȚIUNILOR CAPTIVE.

În cadrul organizației WORLD ANTI - COMUNIST LEAGUE (W.A.C.L.), am reprezentat FRONTUL LIBERTĂȚII ROMÂNE cât și R.A.N.C. și MIȘCAREA LEGIONARĂ. Aceste conferințe se țineau anual în diferite centre mari ca Washington, Tokyo, Geneva, Luxemburg, Taipei, și alte orașe mari. Toate cheltuielile pentru activități au fost plătite din buzunarul meu !!!

În anul 1974 am publicat în limba engleză revista POTOMAC, o revistă geopolitică, care apărea trimestrial și se expedia în toată lumea. La toate ministerele de afaceri străine, la toate guvernele din lumea liberă cât și la personalități politice și participanți la W.A.C.L. Fiecare ediție apărea între 1500 și 1800 de exemplare. Expedierea prin avion. Prin această revistă am fost bine cunoscut și apreciat în lupta anti-comunistă în toată lumea.

În limba română am publicat BULETINUL INFORMATIV apoi CURIERUL, ca publicații oficiale ale R.A.N.C.-ului. Aceste publicații cu caracter național, creștin și anti-comunist se distribuiau în toate bisericile din U.S.A. din Episcopia liberă a lui Valerian.

Am publicat două cărți. Una în engleză ROMANIAN NATIONALISM, THE LEGIONARY MOVEMENT. Prima ediție scurtă a fost tipărită de Loyola University Press. A doua ediție a fost tipărită de R.A.N.C. (Universitatea Loyola a refuzat ca să publice ediția mai exhaustivă fiind atacată de jidivime ca publicație de conținut fascist..) În U.S.A. ca și în Europa de Vest, influența jido-masonică este mare și poate submina orice tendință de a corecta propaganda răutăcioasă a ultimului război mondial. În limba română am publicat "NEAM FĂRĂ NOROC SAU BLESTEMUL LUI ZAMOLXE". Această carte expune mârșăviile politice și abuzurile monarhiei și a politicianilor români.

Acum la vârsta de 80 de ani mai practic medicina generală, numai 3 zile pe săptămână. Nu mai particip la convenții sau manifestări politice, din cauza inabilității fizice. După o operație grea la spinarea lombară, având două discuri crăpate, cât și o stenoză a canalului spinal, am rămas cu o paralizie de 90% la piciorul drept, și 65% la cel stâng. Umblu greu și cu asistență. Nu mai fac călătorii cu avionul sau cu trenul din aceste cauze.

Ultima mea mică publicație a fost "Mircea Eliade". O broșură mică.

Pentru activitatea mea în favoarea națiunilor subjugate de Uniunea Sovietică și în special națiunile est europene am fost onorat de către Frontul Libertății Bulgare cu "medalia de aur" a acestei organizații și cu "Crucea de aur" a Poloniei, de către guvernul polonez din exil din Londra. Multe articole din revista POTOMAC au fost reproduse în presa etnică din diferite țări. Reproducerea revistei în întregime sau parțială a fost autorizată în scris în fiecare exemplar.

CUM M-AM APROPIAT DE MIȘCAREA LEGIONARĂ

În vara anului 1934 în comuna Danila unde tatăl meu era preot, l-am cunoscut pe George Tocaciuc (Toceanu) student la politehnica din București, și pe țăranul George Naharniac, un gospodăruț sărac dar

cu suflet mare și un adevărat român până în măduva oaselor. Acest țaran a fost arestat în 1933 și a zăcut în temnița de la Suceava în timpul prigoanei deslănțuită de I.G.Duca. Acest simplu țaran cu un caracter unic și cu sentimente naționale strălucitoare mi-a deschis inima și m-a atras spre această organizație. Acest om simplu cu un suflet de gigant a lăsat cele mai profunde impresii în inima mea, care și astăzi îmi servesc drept călăuză și busolă în viața de toate zilele. În Cernăuți m-am alăturat colegilor din mănunchiul de prieteni și apoi Fraților de Cruce de la "Aron Pumnul".

Cînd șeful garnizoanei Danila, instructor legioner George Naharniac, apreciat de C.Z. Codreanu, șeful județului Suceava, a ridicat monumentul în onoarea celor căzuți în război, la marginea șoselii principale, am participat și eu cu tot dragul. A fost prima tabără de muncă la care am participat.

În vara anului 1938 am mers împreună cu doi frați de cruce spre muntele Rarău, unde era plănuită o întâlnire a Fraților de Cruce din Bucovina. La poalele muntelui am fost arestați tot grupul de la Cernăuți și Rădăuți de jandarmi.. Duși la tribunalul militar din Cernăuți, după două săptămâni de interogare am fost trimiși spre judecata tribunalului militar. Am fost achitați neavînd nici o dovadă reală din partea jandarmilor și a procurorului militar.

În Septembrie, fiind în clasa a opta, într-o dimineață vine directorul liceului în clasă și citește ordinul semnat de Armand Călinescu (ministru al educației) că sunt eliminat din toate școlile din țară pentru "crima" că am activat în favoarea Mișcării Legionare și am fost arestat în vară lângă muntele Rarău. Mi-am luat cărțile și am părăsit clasa cu mare nedumerire în inimă. Toate eforturile de a suspenda această decizie ministerială ca să pot urma liceul în alt oraș au rămas fără succes. Am fost la Ministerul Educației din București și am cerut o audiență lui Călinescu sau șefului de birou, pentru rezolvarea eliminării mele din toate școlile românești. Un singur funcționar a stat de vorbă cu mine și mi-a dat sfatul să aștept un an și apoi să revin cu cererea mea deoarece între timp altul va fi ministrul Educației. M-am întors la Cernăuți foarte amărât.

La 5 Decembrie în anul 1938, a avut loc încercarea de a-l pedepsi cu moartea pe colonelul de justiție militară Cristescu pentru că condamnase în lunile Septembrie - Octombrie pe cei 70 de studenți cernăuțeni la doi ani de închisoare, pentru că ceruse eliberarea Căpitanului și cu ocazia deschiderii anului școlar au cântat cîntece legionare. Acest atentat a fost organizat de Șeful fraților de Cruce din Bucovina, împreună cu cei ce erau încă liberi din comandamentul regional Mihai Stănescu ce era atunci Șeful Fraților de Cruce din Cernăuți, fiu de colonel pensionat și student la drept în Iași. Ca disciplinat frate de cruce și cu absolută încredere în șefi și fără șovăială am urmat instrucțiunile date și inimos am acceptat jertfa mea.

Mulți ani mai târziu am aflat de la Horia Sima că aceste acte de violență nu au fost cunoscute de cei ce aveau comanda Mișcării Legionare în acele luni. M-a asigurat de mai multe ori că această acțiune a aparținut lui Stănescu. Numai după stabilirea regimului comunist am verificat caracterul lui Stănescu. Un ambițios psihopat și megaloman, care dorea să se vorbească despre el ca de un vestit haiduc. A devenit agentul siguranței și a vîndut pe toți camarazii pe care îi cunoștea. Mohnatchi, un frate de cruce de la Suceava, mi-a povestit cînd l-am întîlnit la Madrid, că Mihai Stănescu a lăsat numai lacrimi și sânge pe unde umblat ! A venit în Germania ca refugiat și s-a dus la Dumitru Leontie, la Munchen. Mi-a scris și mie aici la Chicago. Nu mult după aceea s-a descoperit intenția lui și efortul de a se duce la Horia Sima. Descoperit, a fugit imediat în sectorul oriental al Berlinului, și s-a dus înapoi în țară, fără să fi executat misiunea lui. În schimb în timpul celor doi ani de temniță a avut o comportare frumoasă.

În 1939 am fost separați și închiși la Aiud cu pedeapsa izolării. Nimic nu a fost permis. Nici o carte religioasă, nici Noul Testament. Nici o convorbire cu ceilalți din grupul nostru. Mihai Stănescu a fost mutat la închisoarea din Craiova, cu intervenția specială a tatălui său, colonel. Abia în primăvara anului 1940 am fost duși la Craiova pentru al treilea proces unde l-am găsit pe Stănescu. Acolo era și Petru Valimăreanu, care două luni mai târziu a fost pus în libertate.

Noul proces la tribunalul militar din Craiova a redus sentințele. Bobo Danciu condamnat la un an și jumătate a fost eliberat. Constantin Zus și eu la 13 ani. Numai Lututovici a rămas cu sentința pe viață. Un nou apel a fost instituit, iar la 11 Septembrie în urma amnistiei, toți am fost eliberați. Am făcut un scurt popas în Craiova, la camaradul Bărbulescu și apoi în timp de o săptămână, în Slatina, la părinții lui Mihai Stănescu. Apoi din Slatina la București, la căminul Astra, unde Valimăreanu era administrator.

În București am fost ajutat de Valimăreanu și de alte persoane. Familia mea a rămas în satul Panca lângă Strojinet făcând parte din teritoriul cedat.

Dumitru Tărăoiu era pe atunci Șeful Fraților de Cruce pe toată țara. Cred că în a treia săptămână a lunii Septembrie el aranjase o întrunire a mai multor Frați din țară, la Sinaia. Cu haine noi, am participat și eu cu ceilalți din grupul nostru. Aerul curat și haina bună mi-au refăcut și trupul și mintea ! Întors la București am fost numit Șef de grup. Grupul 78 avea 7 școli secundare. Aici am stabilit adevărate prietenii cu mai mulți tineri. În Decembrie 1940 am fost înlocuit cu un alt camarad și transferat la grupul MOȚA - MARIN și Corpul studențesc.

În Aprilie 1941, fiind informat de către un agent al Siguranței, am trecut granița spre Jugoslavia împreună cu Constantin Zus și Nicu Antonovici. În luna Mai am ajuns prin Graz și Berlin, la Rostock unde se aflau majoritatea legionarilor scăpați de noua prigoană a lui Antonescu.

Pe Horia Sima l-am văzut de multe ori, la fel și pe generalul Antonescu în timpul guvernării legionare. Cu ocazia marelui demonstrații de la Iași am defilat în fruntea Fraților din țară. Primul în frunte era Ilie Smultea, Șef al Fraților de Cruce pe țară și după el eram eu. Filmele luate atunci arată cât de frumoși și impozanți a fost mulțimea Fraților de Cruce !

Pe Horia Sima nu l-am mai văzut decât în toamna lui 1942 în Germania. În Decembrie 1942, s-au petrecut câteva activități neplăcute. Arestarea câtorva din grupul Rostock ca agenți și informatori ai siguranței române. Bătăi și confesiuni ! Fuga lui Sima în Italia, și transportul majorității legionarilor la Buchenwald. Câteva săptămâni mai înainte fără explicații am plecat cu bucovinenii din

cuibul lui Ovidiu Găină la Berlin. Aici în casa lui Petru Ponta l-am întâlnit pe Horia Sima și l-am ascultat. Nu am înțeles bine scopul acestei vizite neașteptate. Am discutat cu Horia Sima această întâlnire abia în timpul vizitelor mele la Madrid. Nici chiar atunci nu m-a convins de necesitatea vizitei ! Cert este că a dorit să-și asigure sprijinul și necondiționata ascultare a legionarilor din Germania. Nimeni nu a bănuțit atunci că avea planul să fugă la Mussolini. În Madrid, la cererea mea, mi-a explicat ceva, dar nu m-am convins de beneficiul pe care credea că-l putea obține. A fost sfătuit de câțiva din cercul lui intim, în special Stoicănescu și Enescu. Abia în Madrid a recunoscut față de mine că a luat o hotărâre groaznică și periculoasă, știind atitudinea paranoicului Hitler și a lui Ribbentrop față de legionari, și față de interesele națiunii noastre. La întrebarea mea dacă atunci s-a gândit la toate posibilitățile reacțiilor lui Hitler și a îngâmfatului Antonescu, a dat din umeri și nu a dat nici un răspuns. Eliberați din Buchenwald și transferați la Viena am avut mai multe ocazii să vorbesc cu el. Familia mea se refugiase și locuiau într-un vagon lângă Viena. Sima nu avea timp, așa că m-am adresat la alții din "anturajul lui intim". În fine, familia mea a fost transferată la Guntramsdorf, nu departe de Viena. Tata începuse să țină slujbe religioase.

FITI CORECTI PÂNĂ LA SÂNGE ! LEGIONARUL NU MINTE NICIODATĂ ! (C. Z. CODREANU).

Într-o zi am fost chemat să mă prezint la Sima. M-am dus imediat. La hotelul Maria Teresa, mai mulți dintre camarazii de la Rostock erau de serviciu, în jurul lui. În camera lui mi-a explicat că vom avea o armată a noastră, națională, și că dorește ca să mă duc la școala de ofițeri de rezervă și să servesc în armata națională. Aveam cu mine și pe fratele mai mic, Mircea, care sosise cu două săptămâni înaintea familiei la Viena. Mi-a sugerat ca unul dintre noi să rămână la Viena. L-am întrebat pentru ce, și ce să facă ? Nu știa încă. Atunci i-am spus că e mai bine ca amândoi să mergem la școala de ofițeri de rezervă și apoi să facem parte din noua divizie națională. A fost de acord, dar schița un zâmbet pe față. Era o mare minciună de-a lui. Nu am ajuns la școala de ofițeri de rezervă, ci

Într-un lagăr de prizonieri români la Frankfurt pe Oder !

Cu noi doi erau mai mulți de la Rostock, între care Constantin Zus și Ion Antonovici. După câteva săptămâni Zus, Antonovici și eu am trimis o scrisoare la Viena lui Pătrașcu și Dr Dumitru, cu care avusesem câteva discuții înainte de a semna actele de voluntari. Această scrisoare conținea acuzaări dure și reproșuri subliniind, că se purtară exact așa cum nu trebuia să se poarte un camarad legionar cu un camarad, și că nu erau demni să se poarte gradul pe care îl aveau !

Pe Sima nu-l mai văzusem decât în primăvara anului 1945, când, însoțit fiind de Borobaru, veni să viziteze Divizia I-a românească din Kaufholz. Târziu, noaptea am vorbit cu el, căci aveam în dulapul de fier câteva documente interesante. Lucram la biroul 2, unde uzam mașina de scris. Acest birou era în mâna unui ofițer german, bine educat și care cunoștea istoria noastră foarte bine, dar mai ales Mișcarea Legionară. Avea admirație pentru Căpitan și toți legionarii pe care îi cunoscuse. Era responsabil de spionaj și contraspionaj ! Era în directă legătură cu cei din Berlin. L-am informat pe Sima, în prezența lui Borobaru, că divulgarea informațiilor îmi va periclitiza viața. A înțeles și m-a asigurat că vor rămâne numai în capul lui. Nu l-am mai văzut pe Horia Sima până în Ianuarie 1973, când am plecat la Madrid, după moartea lui Vasile Posteuca.

CONSECINTELE DETESTABILULUI ADULTER A LUI HORIA SIMA

În primăvara anului 1955, fiind trimis la o mare clinică a armatei VII americane în Frankfurt/Main, am fost vizitat de doi camarazi: Caranfil Spanache și Leonida Lututovici. Cu Lututovici am stat împreună în închisorile din țară (în 1938 - 1940), și mai târziu în lagărul din Rostock și campul de concentrare din Buchenwald. Pe Spanache îl cunoscusem în Rostock și Buchenwald. De atunci am rămas buni prieteni și camarazi. Eu ajunsesem să fiu căpitan în armata americană. Când veneau la Frankfurt locuiau la mine, în cartierul militar. De la ei am aflat de hotărârile luate de majoritatea legionarilor la Erding-Bavaria. Marea ruptură în urma adulterului de

necrezut a lui Sima cu soția lui Andrei Costin. Am discutat multe ore cu Lututovici, care a făcut parte din consiliul format pentru rezolvarea incidentului. Mi-a povestit cu multe amănunte tot ce se petrecuse la Erding. Am spus că atâta timp cât sunt activ în armata americană nu mă voi amesteca în această tragedie.

În anul 1963, după ce am stabilit ambele cabinete în Chicago și am avut bun succes și am ajuns la o situație financiară bună, am plecat în Germania, la Koeln. În Chicago aveam relații bune și prietenești cu toți legionarii de aici, indiferent din ce grup făceau parte, dizidenți sau simiști. În Koeln cu ajutorul lui Gita Acrivu am invitat pe mulți camarazi din ambele grupe, plătindu-le costul călătoriei, casa și masa. Doi dintre cei veniți au refuzat asistența materială având o situație materială bănească bună. Intenția acestei întâlniri a fost ideea mea de a opri dușmănia între toți legionarii din vest, de a nu mai continua cu diferitele publicații, care aduceau numai acuzaări și calomnieri între noi. Neavând sprijinul necesar capetele grupurilor vor abandona această activitate urâtă. Ne-am despărțit cu posibilele speranțe că majoritatea legionară va urma propunerea de împăcare. Imediat după aceste întâlniri m-am dus la Munchen și la Erding. În Munchen am stat de vorbă cu mulți de acolo și chiar cu Borobaru. La Erding l-am vizitat pe Dr. Apostolescu. El m-a primit cu brațele deschise. Am stat la prânz în casa lui, iar după masă Apostolescu l-a invitat pe Ilie Gârneață. M-a prezentat lui Gârneață ca un medic american care a fost în țară frate de cruce și că am stat cu el la Roastock și Buchenwald cât și în armata națională a guvernului de la Viena. I-am amintit lui Gârneață că în toamna lui 1940, de mai multe ori am făcut serviciu de triere sau control al celor ce doreau să vorbească cu el la "Ajutorul Legionar". Nu și-a adus aminte de mine. Atât Apostolescu, cât și eu i-am explicat rostul venirii mele în Germania și încercarea de a aduce pace între fracțiunile existente. Spre marea mea surpriză că și a lui Apostolescu, mi-a zis cu un ton aspru că fiind doar un frate de cruce nu am nici o calitate de a propune soluții în problemele legionare. Din respect pentru acest om și trecutul lui m-am abținut de la orice comentariu. El a plecat și după ce am mai vorbit cu Victor Apostolescu despre situația în America ne-am despărțit prietenește

și convins că nimic nu se putea realiza din sugerările mele făcute. Am plecat din Europa foarte dezamăgit !

În anul 1971 prietenul meu bun și un bun legionar Ion Simicin, cu care mă vedeam destul de des din timpul când eram la Universitatea Illinois, din Chicago la Facultatea de Stomatologie, a venit la mine acasă aducându-l pe Chirilă Ciuntu din Windsor, Canada. Mi-a povestit de certurile dintre legionari și mai ales de necazul lui Horia Sima cu boala soției lui Elvira. Mai târziu m-am informat că boala fusese cauzată de un șoc emoțional când aflase de adulterul lui Horia Sima. Înainte de plecarea lor i-am cerut soției mele să ia din dulapul de fier câteva sute de dolari și să le dea lui Ciuntu ca să le trimită lui Sima ca un mic ajutor din partea mea. Cu acea ocazie am aflat și de proiectul unui monument pentru Moța - Marin.

În vara aceluiași an am făcut o călătorie cu fata mea cea mai mare prin Europa. Întâi în Spania, la Madrid, și diferite locuri istorice. La centrul legionar nu am găsit pe nimeni. Erau în vacanță. Vizitând Majadahonda și locul unde au murit cei doi eroi l-am văzut și pe Ovidiu Țârlea. Mi-a povestit despre planurile pe care le aveau. I-am înmănat mai multe sute de dolari din partea mea cât și a fratelui meu, Mircea. Fratele meu a lucrat cu alți tineri legionari când era în Madrid la construirea crucii de piatră pe locul unde căzuseră Moța și Marin. Mircea a plecat apoi spre Nicaragua. De la Madrid am plecat spre Roma apoi Elveția și Germania.

Ajuns acasă, am primit o scrisoare de la Horia Sima. Așa a început corespondența cu el. Am început să trimit cotizația mea și a mai multora de aici, lunar, la Madrid. După moartea lui Vasile Postecă în Ianuarie 1973 am mers la Madrid cu fratele Mircea și cu secretara mea Virginia Mast. În timpul ce mă îngrijisem de Vasile Postecă am adus o mare campanie de propagandă împotriva guvernului Ceaușescu și în același timp am întreținut o corespondență bogată cu Madridul și șeful Mișcării legionare. Chiar în presa spaniolă au apărut multe articole ale mele în special în revistele lui Blas Pinar și "Fuerza Nueva" cu cazul Vasile Postecă. Presa mai importantă americană cât și televizoarele mai de seamă m-au ajutat în această confruntare cu guvernul comunist de la București.

În zilele petrecute la Madrid am avut lungi discuții cu Sima.

L-am vizitat și pe Vasile Iașinski la ^{căminul} cimitirul Moța - Marin, unde locuia cu soția lui. I-am dat și lui o copie a testamentului făcut de Postecă așa cum mi-a cerut el și cum i-am promis. Nu am știut de acest testament decât în ziua când Zamfira Postecă la adus la spital ca Vasile să-l semneze. Cunoscând modalitățile legale americane am propus ca semnăturile să fie făcute sub martori și legalizate de un notar public. Am aranjat această formă imediat și testamentul a fost citit de Zamfira. Documentul a fost semnat de cei prezenți și legalizat de notarul public. Numai atunci am luat cunoștință de conținutul acestui document !. O zi mai târziu Vasile a cerut ca să stea de vorbă cu mine fără ca altă persoană să fie prezentă. M-a rugat anumite lucruri personale și de familie. I-am promis că voi face cele cerute. Știa bine că în curând va muri.

În discuțiile cu Sima am explicat poziția mea în cadrul comunităților româno - americane și mai ales activitățile mele în legătură cu grupurile etnice americane din sud-estul și centrul Europei. I-am explicat că făcusem mai multe declarații la F.B.I. atât în timpul serviciului militar cât și apoi când fusesem invitat la Washington la Casa Albă, și Ministerul de Externe.

Am afirmat trecutul meu și activitățile mele din țară și Germania. Am declarat deschis că sprijin moral și financiar eforturile naționaliste creștine a legiunii lui Codreanu, și că nu am nici o funcție în organizație prezentă din Madrid. Ca cetățean american de origine română, fac aceleași eforturi în favoarea neamului meu din care mă trag, așa cum fac cetățenii americani de origine evreiască pentru Israel.

Sima dorea ca să mă ocup de toate activitățile posibile din Chicago. I-am spus clar că nu ar fi bine pentru mine și că s-ar pune anumite probleme în activitățile mele în cadrul organizațiilor etnice americane. Nu am mințit niciodată și nu aș dori să fi pus într-o situație ca să mint. Lucrez în arena politică deschis și fățiș. I-am spus că aici în Chicago, Ion Simicin este foarte activ și consideram ca el să se ocupe de treburile legionare. Un om foarte cinstit și bine cunoscut între români mai ales între bănățeni, majoritatea din românii de aici. A înțeles și așa ne-am despărțit.

Între anii 1973 și 1984 am avut dese întâlniri cu Sima și cei din jurul lui în Madrid. După 1984 nu l-am mai vizitat, ci am avut doar corespondențe ocazionale cu el. Voi încerca să relatez marile dezamăgiri și decepții trăite în relațiile cu Horia Sima. Voi schița încetul cu încetul portretul psihologic al lui Sima care va explica atât manierismul lui cât și caracterul lui.

În a doua vizită la Madrid, în 1973, i-am explicat lui Sima dificultățile avute cu ziaristii și comentatorii americani, în timpul când Postecă era pe patul de moarte, explicând atitudinea lui cât și activitatea lui în țară și în exil. L-am prezentat ca pe un fruntaș naționalist - creștin. Membru activ în Mișcarea Legionară și unul dintre cei ce au condus activitățile studențimii din Cernăuți. Mă hotărâsem să public o mică broșură în limba engleză, care să lămurească situația politică - socială din România și ce a vrut Mișcarea lui Codreanu să schimbe în țara noastră. Un document scurt și în engleză, pe baza realităților istorice, care ar putea fi citit în câteva ore și ar ajuta mult în combaterea opiniilor false propagate în America de comuniști și jidovimea mondială.

În luat câteva cărți de la centru pentru a sintetiza Istoria Mișcării Legionare. Am pregătit în engleză cartea și i-am trimis-o pentru corecturi. În timpul unei vizite am discutat multe ore cauzele dizidenței și atitudinea câtorva persoane din anturajul meu și apropiate de mine. În special în vizita mea la Vasile Iasinshi și soarta căminului. A evitat să-mi dea amănunte asupra situației cu căminul și a afirmat că nu voia să ajungă la un conflict juridic cu posibilele consecințe de scandal public.

De asemenea în timpul vizitei a doua, când am petrecut mai multe zile în Madrid, i-am explicat clar atitudinea mea față de tragica împărțire a Mișcării Legionare în două tabere care se dușmănesc. Am subliniat că țineam relații amicale cu toată lumea legionară și că niciodată nu am crezut că o dizidență poate servi spre binele organizației. Schismele ar putea avea consecințe fatale. L-am asigurat că îl consider ȘEFUL Mișcării și că voi respecta dorințele de înțelegere și unitate indiferent de la cine ar veni. Mă privea cu ochi nedumeriți dar nu mi-a făcut nici o obiecție la atitudinea mea.

A înțeles bine poziția mea ca cetățean american și relațiile mele în arena politică americană. S-a bucurat mult de faptul că reușisem să stabilesc relații bune cu mai mulți deputați și senatori din ambele partide americane. M-a felicitat de mai multe ori pentru că am reușit să stabilesc relații bune cu multe organizații etnice americane est-europene. Mi-a povestit despre relațiile lui cu croații și ucrainenii din exil.

Dese ori mi-a dat să înțeleg că cei din Madrid o duc greu din cauza lipselor financiare. Din conversațiile noastre a înțeles că atât eu cât și fratele meu Mircea, ca medici destoiniși și cu mulți pacienți câștigăm foarte bine. Înainte de a pleca i-am lăsat câteva mii de dolari ca să acopere datoriile la editura unde publicau cărți. Nu am cerut nici o socoteală asupra cheltuielilor și stării financiare, sau cine sunt cei care contribuie la menținerea sediului legionar din Madrid.

CÂTEVA SPICURI DIN EVENIMENTELE POSTERIOARE CARE MI-AU PERMIS SĂ CUNOSC ATITUDINILE MINTALE, INTENTIILE, CONDUITA, VICLESUGURILE ȘI ISCUSITELE MANEVRE CARE CARACTERIZIAZĂ PE ORICE POLITICIAN.

În anii ce au urmat am fost la Madrid de mai multe ori în fiecare an. Am cunoscut și pe mulți alții care trăiau în Madrid, sau mergeau la Madrid. Am participat la serviciile comemorative pentru Moța - Marin când soseau mulți camarazi dindiferite țări și continente.

În acești ani între 1971 și 1984 am avut multe ocazii să stau cu el de vorbă și să-l cunosc mai bine. De cele mai multe ori era și Ghiță Costea de față și martor, la discuțiile noastre. De multe ori însă aranja întâlnirile cu mine, ca să fie între patru ochi. Mult prea târziu am înțeles de ce. La ultimile două întâlniri am insistat ca alte două persoane să fie de față !

Voi relata cât mai cronologic posibil esențialul discuțiilor avute cu le precum și modul lui de a încerca să mă convingă de urgența planurilor lui. Atât Sima cât și Costea mi-au dat de înțeles că erau săraci. Trăiau cu multe neajunsuri. Centrul activității lor se desfășura în locuința simplă și cam neîngrijită a lui Sorici. Acest vechi și bun prieten al meu, inginer agronom mă vizitase în Marburg/Lahn, când

eram student la medicină, înainte de a pleca în Spania. În Madrid a cunoscut o spaniolă, fata unui mare fermier lângă Madrid. S-a căsătorit cu ea și administra ferma socrului. A cedat apartamentul pentru ca să fie uzat de centru de activitate legionară și locuința pentru Costea.

În una din primele vizite făcute cu fratele meu Mircea și secretara mea Virginia Mast, văzând îmbrăcămintea lor lipsită de gust, și ghetele cam neglijate, am decis să-i ducem la o croitorie de lux. Le-am cumpărat atât costume frumoase și scumpe cât și ghetete noi. Împreună l-am înzestrat cu cămăși și alte lucruri necesare. Amândoi ne-au mulțumit pentru cadourile făcute. Sima aranjase să luăm cina cu mai mulți din Madrid. l-am invitat la un restaurant bun unde au sosit 11 persoane. În timpul mesei s-au discutat multe și am înțeles cum trăiau acești români în Madrid. La masă a participat și fostul ambasador plenipotențiar din timpul lui Antonescu cât și Mihai Sturdza. Acest bătrân diplomat mi-a făcut o bună impresie. Se apropiase de Mișcarea Legionară cu multă inimă. De câte ori am mers la Madrid l-am vizitat și pe acest exilat și îl ajutam cu câteva sute de dolari. Era foarte sărac și trăia din mila spaniolilor.

Pe bătrânul Mihai Sturdza l-am vizitat de mai multe ori în micul lui apartament unde trăia cu soția. După moartea soției l-am vizitat în două ocazii. Avea relații cu o editură din U.S.A. și două organizații de dreapta. l-am satisfăcut dorințele exprimate și mi-a mulțumit când l-am vizitat ultima dată. Pentru a evita amănunte irelevante mă voi limita deci numai la anumite cazuri și anumite circumstanțe, și discuții importante cu Sima și cei din jurul lui.

CAZUL ION SECOȘAN

Acest român din Ardeal, bine cunoscut în zona Chicago, venise în U.S.A. înaintea primului război mondial. Autodidact, om harnic, lucrase în uzinele Krupp din Germania. Cunoștea bine germana, maghiara și engleza. În Germania s-a aderat la socialiștii cu tendințe de stângă. Venit în U.S.A. a luat contact cu muncitorii români de la uzinele de fier și cei ce lucrau în diferite întreprinderi mici. A devenit membru în celulile comuniste din Chicago. După al doilea război mondial a părăsit activitatea comunistă și dezamăgit de cele

petrecute în țară și Rusia s-a apropiat de mine ca medic. Fiind pacientul meu, el și soția și știind de atitudinea mea politică ca legionar a închiriat un apartament în apropiere de biroul meu medical. După vizitele medicale lua cu împrumut de la mine cărți legionare tipărite în lumea occidentală. Le citea cu mare interes și de multe ori când aveam timp îmi cerea informații despre activitatea centrului din Madrid.

După moartea soției s-a mutat într-un mic apartament lângă cabinetul meu medical. Venea des la mine și îmi povestea din viața lui și din activitățile comuniste în comunitatea românească din Chicago. Un vechi prieten al lui, Vincent Rusu era "capul de pod" al ambasadei comuniste din Washington. La el veneau politicienii comuniști și culegeau toate informațiile despre vechii și noii români veniți în U.S.A.

A fost internat de mai multe ori la spital. Având sănătatea șubredă, mi-a spus că ar dori să-și schimbe testamentul. Ascultând dorința lui l-am sfătuit că nu este necesar fiind un act simplu și având doar puțini bani în bancă. Înainte de ultima internare și având probleme majore cardiace, s-a dus la o bancă în vecinătatea cabinetului și a depus toate carnetele de depozite, stabilind un singur cont. Acest cont era făcut pe numele lui și al meu (nu am știut de acest cont decât după moartea lui). În spital a făcut un codiciliu la testamentul lui cu martori din spital și autentificat de notarul public al spitalului. După moartea lui, spitalul mi-a înmănat acest document. Îmi cerea mie ca să plătesc toate cheltuielile, înmormântarea și orice altă datorie. A lăsat specific \$10,000 de dolari pentru centrul legionar de la Madrid pentru tipărirea cărților și a documentelor legionare. Imediat am consultat un avocat, pacient al meu, care era șeful secției de testamente și executări de testamente la cea mai mare bancă din Chicago. M-a sfătuit cum să procedez. Ambasada comunistă a contestat codiciliul. Au cerut judecătorului de competență ca să facă investigațiile necesare prin avocatul lor la spital și la bancă, acuzându-mă că am falsificat actele și că sub influența de droguri am obținut documentul lăsat de Ion Secoșan. Procesul a durat un an.

Cu prima ocazie m-am dus la Madrid cu copia documentului autentificată. l-am explicat șefului Horia Sima și lui Ghiță Costea,

secretarul Mișcării, implicațiile legale. La ambasada americană din Madrid l-am dus pe Costea, și la cerința mea, ambasada a făcut un document legalizat prin care se certifica existența centrului și funcția lui Costea ca reprezentant al Mișcării Legionare. De asemenea se recunoștea această organizație ca persoană juridică.

La tribunal, aici în Chicago, la termenul fixat, o zi întreagă a durat clarificarea și dreptul de moștenire cât și recunoașterea centrului de la Madrid și a organizației cu drept de moștenire. S-a dovedit prin martorii de la spital cât și de la bancă, în special din partea celor de la spital, că nu am avut absolut nici o influență asupra executării codicilului. Au fost 3 avocați din partea ambasadei comuniste. Din partea mea doi avocați, unul specialist al First National Bank, al doilea specialist în procese criminale. Judecătorul a criticat în termeni duri pe cei trei avocați ai ambasadei comuniste. La terminarea procesului mi-a făcut clar că în acord cu legile bancare din acest stat, balanța rămasă în contul comun, devine proprietatea mea. A admirat darea de seamă asupra cheltuielilor și plățile făcute. Ca răspuns i-am declarat că nu doresc să iau nici un cent din balanța rămasă și că doresc ca acea sumă să fie dată nepotului lui din țară. S-a uitat la mine cam nedumerit și după câteva minute a hotărât ca banca să execute cum am dorit eu.

Când am fost la Madrid am lăsat ca avans toți dolarii ce aveam cu mine, bancnote și cecuri de călătorie. A rămas ca să trimit balanța după rezolvarea legală. Sima mi-a cerut ca balanța să o trimit pe Chirilă Ciuntu care avea informațiile necesare și știa cum să transfere banii pentru centru. Imediat după judecată am trimis lui Ciuntu \$ 4,500, sau poate numai \$ 3,500 (nu îmi aduc exact aminte, să nu mai am cecurile vechi). La prima vizită ce a urmat i-am întrebat pe Sima și Costea dacă a venit suma respectivă la ei. Spre mirarea mea numai o parte din acești bani au fost trimiși lor. Enervat i-am spus lui Sima: "Domnule profesor, aceasta reprezintă un furt !!" S-a uitat la mine cu mirare și Costea a verificat lipsa din suma trimisă. Acest netrebnic își însușise parte din darul unui mort !! Foarte indignat i-am spus că acel Secoșan a lăsat banii cu specifica dorință și anume tipărirea de cărți.

CAZUL CHIRILĂ CIUNTU ȘI ANASTASIE PREDESCU

Ciuntu fusese de meserie cantor la regimentul din Cernăuți. Avea patru clase primare și școala de cantori din Hotin sau Cernăuți. Preot la acel regiment era Lt. Colonelul Lupașcu care avea trei feciori. Cel mijlociu era în Frăția de Cruce și cel mai mic era frățior de cruce. În anul 1937 aveam funcția de a educa frățiorii de cruce de la liceul Aron Pumnul. În anii 1935 și 1940 acest Ciuntu nu a făcut parte din nici o organizație legionară. Refugiat din Bucovina și abia în Septembrie 1940 a intrat în Mișcarea legionară cunoscând câteva persoane din Cernăuți. Era un septembrist !! În acea epocă noul șef al Legiunii a fost miruit de către acel FORUM AD HOC. A deschis porțile Legiunii și au intrat tot felul de oameni, unii buni și sinceri, mulți oportuniști și chiar mulți derbedei !! Dacă Sima ar fi reconstruit partidul "Totul Pentru Țară" permițând ca oricine să fie membru și pe de altă parte ar fi continuat cu riguroasa selecție căpitănescă încorporarea românilor cinstiți, corecți și iubitori de Hristos în Legiunea Arhanghelului Mihail, Mișcarea Legionară ar fi fost scutită de a tolera persoane "acceptate" și chiar gradate având o conduită nedemnă așa cum s-a întâmplat sub șefia Horia Sima !

În București Ciuntu a avut o mică funcție la poliție, în secția circulație. Nu l-am cunoscut atunci și nu am auzit de el, deși mergeam des la prefectura poliției din capitală unde mă întâlneam cu mai mulți cernăuțeni.. De ce a fugit din țară în lunile ce au urmat după eliminarea din guvern a Mișcării Legionare știe numai el. În Rostock a lucrat în fabrică și făcea parte din grupul muncitorilor. În lagărul Buchenwald era însărcinat cu cazanul cu hrană pe care plutonierul Masowschi îl aducea cu deținuți din lagărul comun, la micul nostru lagăr, "Fichtenhain." Atât cât îmi amintesc nu am avut nici o conversație cu el în Rostock, Buchenwald sau mai apoi în Viena. Știu că a fost trimis la un centru de antrenament pentru organizarea unei echipe de atac cu intenția de a ucide inamicul prin surprindere. Când a aflat despre ce fel de pregătire era vorba s-a speriat și a cerut transferarea la regimentul # 1 al diviziei române a guvernului de la Viena. La acest regiment am fost și eu, cu fratele Mircea, cât și Zus, Antonovici, Schweniger, Spanache și încă alți

camarazi din grupul Rostock. După război s-a dus în Argentina și de acolo a emigrat în Canada. Nu am aflat nimic despre el decât atunci când Ion Simicin l-a adus la mine în 1971.

Când s-a produs marea ruptură în 1954, marea majoritate a legionarilor din Canada și U.S.A. l-au părăsit pe Sima. Șeful legionarilor în aceste două țări era Vasile Posteuca. El s-a atașat grupului Iasinski, Ciuntu și încă câțiva au rămas alături de Sima. Câțiva tineri noi veniți din țară și un număr mic dintre cei din grupul Rostock au strâns bani, și prin Ciuntu i-au trimis lui Sima. Așa au început relațiile cu Sima. Ciuntu e semidocht, fiind ambițios și șmecher l-a servit bine pe Sima, care suferise un șoc financiar cu ocazia marii rupturi.

Din America de Sud cât și din Europa soseau cărți legionare și publicații legionare la Simicin în East Chicago și la Ciuntu în Windsor, Canada. Ei le vindeau și distribuiau unde puteau în comunitățile românești. Grupul mare a dizidenților aveau și ei mai mulți reprezentanți în toate țările. Conducerea o avea DI Iașinski, Papanace și Gârneață.

Fiind în Chicago și având relații de prietenie cu ambele grupări, primeam tot felul de reviste și publicații legionare. Nu am ajutat financiar nici una din aceste grupări până în 1971 când am început să susțin centrul de la Madrid.

Acest individ, înfâmfat și autosuficient este incapabil să pună două fraze pe hârtie, a publicat o carte "DIN BUCOVINA PE ODER" la Madrid. Când l-am întrebat pe Sima dacă știa cine scrisese cartea, cunoscând redusele posibilități intelectuale ale lui Ciuntu, el mi-a răspuns foarte simplu: "Eu am scris-o pe baza notelor date de Ciuntu."

În discuțiile mele cu Sima, în 1973, la rugămintea lui, i-am promis că voi ajuta pe Simicin, cât și pe Ciuntu în activitățile lor. Asta am făcut-o până până când nu am mai putut suporta meschinăriile acestuia din urmă. Au venit în U.S.A. Tavi Roșu, comandant ajutor, din timpul Căpitanului, avocat cu soția și o fetiță din Italia, Jenică Nicolau din țară cu soția, în Canada, fost șef al grupului Răsleți din capitală, inginerul Victor Corbuț cu soția din țară stabilindu-se la Cleveland, Gabriel Bălănescu cu soția din țară. La toți aceștia Ciuntu le-a creat mari probleme fiindu-i frică că vor lua comanda

legionarilor. Colectând bani și fiind servil și-a asigurat sprijinul lui Sima.

AGENT AL GUVERNULUI COMUNIST RIDICAT LA GRADUL DE COMANDANT AJUTOR !

În Detroit era preot la Biserica "Sf. Nicolae", inginerul Mihăiescu, un vechi legionar și comandant. Ciuntu și câțiva din acoliții lui au închis biserica în urma câtorva certuri. Avea ca ajutor pe George Roman, un agent al Ambasadei Române din Washington. La recomandarea lui Ciuntu, Sima l-a ridicat pe acest netrebnic George Roman, la gradul de comandant ajutor ! Când l-am întrebat pe Sima de cum a fost posibil această gradare a răspuns că s-a făcut o greșală. Enervat i-am spus: "Ciuntu vinde grade legionare pentru bani și dă carnete de membrerie în clubul de 1000 pentru \$ 50 dolari la toți derbedeii și agenții ambasadei comuniste, cum am aflat în Montreal și New York" de ce se tolerează asemenea porcării !! S-a uitat la mine pieziș ca și cum asta nu e treaba mea. Am ajuns la concluzia că el era mai mult interesat în câți bani obține de la Ciuntu.

Horia Sima a fost foarte bine informat. Îi dădusem date exacte cu informații obiective, privitoare la manevrele incorecte și necinstite cu care Ciuntu obținea banii de la românii vechi. Cu șiretenia și viclenia parvenitului (ajuns la un grad mult superior capacității intelectuale și instrucției), Ciuntu întrebuița metode combătute de Martin Luther: vindea "indulgente", dând că singură victoria legionară, iar odată, la "putere" viitorul guvern le va deschide porțile "recunoștinței", în schimbul cumpărării unui "carnet" sau "bon". Deci Sima cunoștea și știa bine tot ce făcea Ciuntu pentru "asigurarea unui venit" fix lunar, care să-i asigure publicarea amintirilor, a "buletinului" (Țara și Exilul), a călătoriilor și a vacanțelor în Italia, Spania, Franța, Germania sau America de Sud....Sima, știa prea bine cum proceda Ciuntu, dar îl interesau "rezultatele". Nici nu-l preocupa faptul că Ciuntu, în trăirile lui delirante, povestea tuturora dispuși să-l asculte, "genialele" maniere (împeștrite cu aluzii de transparente amenințări într-un viitor mai mult sau mai puțin nebulo...) Pe care le întrebuița ca să "scoată bani pentru

Comandant". Metodele lui Ciuntu fuseseră revelate lui Sima și Tavi Roșu, Jenică Nicolau și Gabriel Bălănescu. Sima dădea a înțelege că "Ciuntu făcea treabă bună", și că în exil nu se putea aplica legile legionare.... "ad literam" !

De câte ori se întorcea din Europa, Jenică Nicolau, era dezolat deoarece pe Horia Sima nu-l interesau greutățile create de Ciuntu în America. Cu lacrimi în ochi îmi istorisea decepțiile avute, deoarece Sima nu-i dădea răspunsuri clare, dându-i a înțelege că bătlia strănerii de bani era mult mai importantă...și că mai "încolo" se va corecta situația. Promisiune care nu s-a realizat nicicând, deoarece dorea să scape de "plângeri".

În lupta mea ca legionar și român în Statele Unite, acest individ mi-a făcut mai multe greutăți decât însuși Ambasada Română Comunistă din Washington. Făcea tot posibilul ca să mă discrediteze. Afirma că organizația "Congresul National Român - American" dăunează organizațiilor legionare deoarece așa se "reduc contribuțiile bănești" pentru Horia Sima și pentru Madrid ! Alt exemplu dramatic: Aghiotantul lui Ciuntu, Anastasie Predescu, sosise din țară cu pașaport românesc, dar se considera refugiat politic. La început, în Chicago s-a unit cu dizidenții. Mai târziu, luând contact cu Simicin, și mai târziu cu Ciuntu s-a alipit grupului simist. Tatăl lui Predescu fiind legionar murise la Aiud, iar el fusese condamnat și închis în diferite penitenciare ca legionar. Sora lui se căsătorise în țară cu un negru american care era militar. Având doi copii, militarul american a plecat în Germania și s-a mutat cu familia luând-o și pe mama lui. Mai târziu, am aflat că Ciuntu îl numise pe acest Predescu ca "șef de cuib" și-l instruisese, că de câte ori se întâlneau, Predescu trebuia să ia poziția de "drepti" și să-l salute cu "Să trăiți Domnule Comandant !" (Ceea ce nici în timpul cât trăia Căpitănu nu se obișnuia !!) Când Consulatul German di Chicago i-a refuzat viza de intrare în Germania de West unde trăia mama și sora lui, iar refuzul fusese fără explicație, mie mi-a fost milă și prin relațiile pe care le am cu organizația "German American National Congress" (D.A.N.C.) am reușit vorbind la telefon cu Consulul German, să obțin imediat viza pentru Predescu. Mare mi-a fost mirarea, câteva luni mai târziu, când l-am văzut pe acest om foarte activ în colectarea banilor pentru Ciuntu. Întrebuința aceeași metodă: amenința pe românii proaspeți sosiți că la întoarcerea lor în țară, când Mișcarea va lua guvernul acei ce nu donează dolari vor fi

pedepsiți ! Unii dintre cei amenințați s-au plâns la poliție și la F.B.I. Am constatat că era vorba de o persoană cu evidente trăsături obsesive-compulsive (și uneori, poate maniaco-depresive). Datorită lui Emil Brad, Predescu a obținut un serviciu. S-a purtat bine ca muncitor, dar în relațiile cu alții era insolent și agresiv. Am acceptat să fiu prezent la o ședință legionară condusă de el. Erau toți membrii tineri. Le-a vorbit de istorie în mod autoritar și militaros, dând impresia că avea un anumit grad de anormalitate în persoana lui. Cu ocazia vizitei făcute la Madrid, i-am raportat lui Sima situația din Chicago, comunicându-i că un agent al F.B.I.-lui mi-a atras atenția că Predescu a fost acuzat de a fi amenințat cetățeni nevinovați. Înainte de a mă despărți i-am promis că-i voi trimite un document "medical - legal" certificând anormalitatea psiho-mintală a noului "șef de garnizoană", numit de Ciuntu. Răspunsul lui Sima: "Voi rezolva aceste probleme." Puțin după aceea i-am trimis certificatul de anormalitate a lui Predescu.

Un șef de cuib, numit de șeful "regiunii" (Ciuntu) s-a dedicat excrocheriei ! După câteva luni, Predescu îmi ceruse o contribuție bănească pentru familia lui Moța, voind să o trimită, cu indicația și ordinul lui Ciuntu, prin mama lui care locuia în Germania și avea bune legături cu țara. A reușit să strângă câteva sute de dolari, dar mai târziu, când Mihai Moța a vizitat în U.S.A. înainte de a muri, mi-a mărturisit că NU PRIMISE NICI O CENTIMĂ DE LA NIMENI DIN U.S.A. !

F.B.I.-ul a primit mai multe plângeri, și s-au văzut obligați să realizeze investigații. M-au vizitat și m-au întrebat DACĂ SUNT LA CURENT CU NEREGULILE FĂCUTE DE PREDESCU ÎN CHICAGO. Le-am răspuns că nu aveam cunoștințe de actele acestuia.

ACELAȘ ȘEF DE CUIB (PREDESCU) - AJUTORUL LUI CIUNTU A FOST ÎNAINȚAT LA GRADUL DE COMANDANT AJUTOR DE CĂTRE SIMA.

Lumea legionară din Chicago fusese stimată și respectată până la sosirea lui Predescu. Activitatea acestuia, cu educația

precară izvorâtă din anormalitatea psiho-mintală și ordinele, sugestiile și "poruncile" care le primea de la Ciuntu, a ajuns la un moment dat să schimbe imaginea despre legionari pe care a avut-o inițial românii stabiliți în Chicago. Într-o bună zi, locțiitorul lui Ciuntu, Predescu îl cheană la telefon pe Ștefan Teodoru și începu să-l insulte. Acesta avuse inspirația să înregistreze conversația, permițându-mi să ascult și eu invectivele grosolane, adresate lui Victor Corbuț, lui Mircea (fratele meu Michael Ronnett) și mie. Insulte și înjurăturile au durat timp de jumătate de oră !

Cu ocazia călătoriei mele la Madrid, l-am vizitat pe Comandantul Sima și l-am rugat să asculte caseta. În timp ce asculta invectivele, Sima nu-și putuse ascunde stupoarea. L-am rugat să ia măsuri urgente pentru ca Mișcarea Legionară să nu fie obligată a suporta asemenea umilințe și scandaluri rușinoase. Pentru mine, aceștia doi: Ciuntu și Predescu erau două exemple nefaste pentru România și pentru Legiune.

HORIA SIMA, COMANDANTUL LEGIONARILOR DIN EXIL "PEDEPSEȘTE EXEMPLAR" PURTAREA LUI PREDESCU (MÂNĂ DREAPTĂ A LUI CIUNTU); CARE DUPĂ PUȚINE LUNI ESTE RIDICAT LA GRADUL DE COMANDANT AJUTOR !!!

După conversația avută cu Sima la Madrid, acesta a decis trimiterea unei "comisii" de cercetare (camaradul Loghiade din Montreal și Ion Halmaghi din Pittsburg). Ne-am întâlnit cu aceștia doi, și împreună cu Mircea fratele meu, în casa camaradului Emil Brad. După ședință, au decis să stea de vorbă și cu alți legionari, iar apoi să trimită un raport amănunțit lui Sima.

Rezultatul: după câteva luni, analizând și "studiind" raportul primit de la Loghiade și Halmaghi, Horia Sima în mod solemn a hotărât să-i acorde gradul de COMANDANT - AJUTOR ! Așa ne-am dat seama mulți dintre legionarii din U.S.A. și Canada că exilul legionar trăia o etapă de inversiune de valori. În fața și prezența lui Emil Brad nu mi-am putut stăpâni uluirea. Mi-am amintit de Comandanții Ajutori Biceaga, Posteuca, Pantelimon Prelipceanu, pe care îi cunoscusem în închisoarea din Cernăuți (când fusese judecat un Frate de Cruce care făcuse parte din echipa de pedepsire

împreună cu M. Stănescu, Lututovici și Zus). Câtă diferență între Comandanții Ajutori numiți de Căpitan, și aceste umbre de ființe omenești care încercau să imite marile figuri de legionari ai trecutului de vitejie și glorie căpitănească !

ÎN EXIL "NU SE PUTEAU APLICA LEGILE LEGIONARE", PRIN URMARE LEGIONARII ERAU "NEVOIȚI SĂ ACCEPTE STILUL DE VIAȚĂ ANTERIOR ȚI CONDȚIEI DE LEGIONAR" DUPĂ PĂREREA COMANDANTULUI SIMA

Într-avedăr așa s-a întâmplat. Lumea care avea un contact mai des cu Horia Sima a comparat acest lucru. Nu ascundea că îi plăceau cele mai bune restaurante, cele mai luxoase hoteluri, cele mai luxoase și variate apartamente. Încet, încet, legionarii se obișnuiseră cu ideea unui stil de viață ne-legionar. În anul 1976 Sima mi-a cerut în mod insistent ca legionarii din Chicago de sub conducerea mea, să cumpărăm un apartament în Madrid care să fie sediul organizației legionare. După o discuție cu fratele meu Mircea și cu Ion Simicin am decis să realizăm acest proiect. În vizitele anterioare descoperisem un edificiu foarte frumos, care se construia și era pe terminate. Atât Sima cât și Costea rămaseră foarte mulțumiți. Am aranjat cu firma care construia edificiul ca să ne rezerve la ultimul etaj două apartamente (unul mai mare și altul mai mic). Am depus suma cerută drept garanție, rămânând ca la predarea cheilor să achităm restul banilor în valuta spaniolă. Eram convins că sediul legionar din Madrid se limita numai la mica locuință a lui Sorici. Această impresie o aveam și din faptul că Sima arăta o deosebită satisfacție pentru cumpărarea celor două apartamente aparținând unei clădiri de mare categorie. După mai multe discuții am decis ca la primirea telegramei de la constructor să plecăm la Madrid pentru înregistrarea ambelor proprietăți. Când am primit înștiințarea cu terminarea edificiului, am luat avionul cu Mircea și am zburat cu banii necesari la Madrid. Acolo a trebuit să mai așteptăm două luni deoarece secretara firmei greșise și ne informase precipitat. Între timp, Sima părea extrem de mulțumit. Seara, înainte de a mă întoarce la Chicago, în camera de la hotel, șovăind, Sima încerca să mă convingă să înregistrez apartamentele pe numele lui Georgel

Demetrescu deoarece în felul acela nimeni din familiile noastre (a mea și a lui Mircea) nu ar avea dreptul de a interveni după moartea noastră. Foarte mirat, îmi era greu să cred. Argumentele lui păreau învățate și memorizate. I-am explicat că soția mea era la curent cu totul ce fac și că niciodată nu a obiectat. Cu claritate i-am spus că apartamentele sunt proprietatea noastră și că Sima împreună cu organizația din Madrid pot să facă uz, plătind numai impozitele și cheltuielile de întreținere (lumina, gaz, telefon, etc), așa cum prevăd legile și normele condominiului. Fața lui Sima exprima o profundă dezamăgire. Nu se aștepta la așa ceva.. Probabil că un cadou i-ar fi convenit mai bine. Am discutat cu Costea toate detaliile practice, privind preluarea apartamentelor, predarea cheilor și punerea banilor, și pe un cont cu numele lui, pentru ca el să achite balanța direct, în cazul că eu nu puteam călători la Madrid. Între timp a murit și doamna Veluca, soția lui Horia Sima. După mulți ani de suferință (scleroză multiplă) murise și din cauza adulterului soțului.

"LEGIONARUL TREBUIE SĂ FIE OM DE CUVÂNT. CÂND A SPUS
O VORBĂ SĂ SE 'TINĂ ÎNTOCMAI DE DÂNSA" (Cărticica șefului de
Cuib pag 54, 74 / 51).

După un timp îndelungat primesc o telegramă de la firma constructoare comunicându-mi că putem prelua apartamentele. Am telefonat pentru a verifica și am plecat la Madrid unde am semnat documentele de proprietate. Când am ajuns la bancă, pentru a scoate suma de bani, am constatat surprins că Costea scosese câteva mii de dolari. Din fericire luasem cu mine bani și am putut întregi suma pe care o sustrase secretarul lui Sima. Așa am putut să rezolv cumpărarea: apartamentul mare pe numele meu, iar cel mic pe numele fratelui meu, Mircea. Când am ajuns să vorbesc cu Ghiță Costea l-am acuzat de necinste, întrebându-l cum ajunsese să abuzeze de încrederea pe care i-o acordasem ! Cu ton insolent îmi răspunse: Sima mi-a cerut să scot banii pentru înmormântarea soției lui." Privindu-l în albul ochilor i-am spus fără ocoliș: "Ai făcut o hoție, puteai să-mi dai un telefon cu "taxă - inversă", iar eu aș fi aprobat imediat suma cerută, și nu aș fi riscat să vin acum fără să acoper costul apartamentelor. Noroc că am avut inspirația să iau cu mine alți bani !"

Din anul 1980 Sima îmi comunica că nu mai avea nevoie de apartamentul mare. Prin amicul meu, avocatul Jose Arcila, care lucra în filiala unei mari companii de avocați din Chicago (Baker & McKenzie, Ltd.) specialiști în afaceri internaționale am reușit să vând apartamentul. Odată vândut am distribuit banii în mod proporțional între Ion Simicin, Virginia Mast și eu (fiecare dăduse: \$ 15,000; \$10,000; și \$ 24,000 respectiv). Fratele Mircea a vândut apartamentul mic ceva mai târziu, dar numai după ce a dat în judecată pe Costea. Sima și Costea au refuzat evacuarea apartamentului. Cred că e mai potrivit ca Mircea să povestească cum s-a purtat Sima în cazul lui.

Oricum vine bine să amintesc, "așa într-o doară", câteva linii din Cărticica Șefului de Cuib: "Un Șef trebuie să fie de o cinste care să-și atragă stima tuturor oamenilor din jur. Să fie un de cuvânt" (pag 35, punctul 29).

Din convorbirile avute cu Georgel Demetrescu și Ion Bozoșan am aflat că Sima ajunsese să fie proprietarul a 12 apartamente (toate puse pe numele lor) și altul mare, pentru uzul general, proprietatea lui Safirescu (medic în Canada, care trăia cu numele Dr. Rohne). Afară de asta Sima putea face uz de apartamentul din Madrid a unui simpatizant legionar din Venezuela, iar fratele lui Rohne (ing. Safirescu) pusese la dispoziția lui Sima apartamentul de vară dintr-o localitate la marginea Mediteranei. Peter Ponta prietenul intim pusese la dispoziție apartamentul din Barcelona.

Când am aflat de averea aceasta a Mișcării Legionare, mi-am pus întrebarea: "Cu ce bani a reușit să strângă atâta avere?" Din cele povestite de către camarazii amintiți mai sus, cât și din alte surse, am dedus că banii proveneau din "despăgubirile" sau "indemnizațiile" primite de la autoritățile americane și engleze pentru camarazii căzuți și uciși de către autoritățile comuniste (1953). Horia Sima, ca șef al exilaților primea 5,000 (cinci mii) de mărci germane lunar. De la Ovidiu Găină am aflat că Serviciul de Inteligență englez, l-a asigurat (ca și pe Constantin Zus, care făcea parte din echipă) că în caz de deces, (în lupta din munții Bucovinei unde ar fi trebuit să

fie parașutați), familiile ar primi o indemnizație, fără să specifice suma. Cu ocazia morții lui Georgel Demetrescu, Simă mi-a scris că se grăbește să meargă la Madrid, ca să salveze ce se mai putea salva. Sunt convins că se referea la apartamentele înscrise la cadastru pe numele lui Georgel.

PE HORIA SIMA ÎL PĂRĂSESC ILIE SMULTEA ȘI LUCIA TRANDAFIR

Ilie Smultea era cunoscut ca "fiul" preferat al lui Sima. În 1940, când începu reorganizarea Mișcării Legionare, șeful Fraților de Cruce din țară, în timpul prigoanei fusese Țărăoiu. Sima îl numi pe Smultea. Avea multă încredere în bănățeni și afară de aceasta îl considera ca pe un viitor șef al Mișcării. L-am cunoscut bine în țară. și Smultea a făcut parte din armata națională, lucrând în cancelaria comandantului regimentului doi (un colonel de origine germană, dar născut în țară). Când a emigrat în U.S.A., Smultea a fost reținut la ELLIS ISLAND, deoarece fusese acuzat de organizațiile evreiești ca fiind un mare fascist. Eu fiind militar în armata americană, în drum spre Germania l-am vizitat pe Smultea și am intervenit la Richard Nixon, Vice-Președintele Statelor Unite, pentru eliberarea lui.

Smultea m-a vizitat de mai multe ori și ne-am împrietenit. Cu aceste ocazii mi-a istorisit toată decepția ce a avut-o cu Horia Sima, și mai multe evenimente din care reieșeau slăbiciunile și greșelile comise de Sima. Anumite fapte urâte și degradante pe care mi le-a povestit m-a rugat să nu le divulg. l-am dat cuvântul de onoare și nu le voi expune. În U.S.A. a fost profesor universitar și a lucrat cu mult succes ca educator. Destinul a voit să moară într-un accident de automobil.

Lucia Trandafir, Medic de Obstetrică și Ginecologie și sora martirului decemvir, a venit în U.S.A. și s-a stabilit în Wisconsin, unde și-a făcut internatul și rezidența în specialitatea ei. De mai multe ori m-a vizitat la Chicago, și de multe ori am vizitat-o și eu în Cleveland. Ultimele două vizite au avut loc după ce se îmbolnăvise și puțin înainte de moartea ei. A fost un exemplu de legionară. Toată

viața și-o dedicase Mișcării Legionare. Tot ce câștiga pune la dispoziția comandamentului din Madrid. De câte ori vizita Europa se întorcea cu punga goală. Atât Borobaru cât și Michael Sturdza au fost ajutați de Lucia tot timpul cât au fost bolnavi. Când își făcu testamentul lăsă totul pe numele Centrului Legionar din Madrid. Totuși în scurt timp după aceea, aflând purtările nedemne de legionari a acelor din Madrid și Barcelona, a decis să schimbe testamentul. Când am întrebat-o de ce, mi-a mărturisit profunda ei decepție de întâmplările petrecute (incorectitudinea, abuzurile și purtările nedemne ale lui Sima și a colaboratorilor intimi), hotărând să lase toată averea preotului de la Cleveland, un cunoscut și vechi legionar.

Prefer să trec sub tăcere toate actele nedemne constatate de Lucia Trandafir în viața lui Sima și a colaboratorilor intimi. Ovidiu Găină mi-a povestit odată de integritatea morală a Luciei Trandafir, în lupta ei ca șefă a cetățuilor din țară, și mai târziu când vizita Rostockul și Warnemunde, în timpul internării noastre în lagărele de muncă ca "oaspeți."

SIMA A ÎNCURAJAT ACTIVITĂȚI COMERCIALE FĂRĂ SĂ AIBĂ CUNOȘTINȚE DE ÎNTREPRINDERILE PE CARE LE PROPUNEA, VOIND PROBABIL SĂ IMITE ȘI EMULEZE INITIATIVELE CĂPITANULUI, DAR FĂRĂ SĂ AIBĂ CAPACITATEA, GENIUL, TALENTUL ȘI URIAȘUL PRESTIGIU A FUNDATORULUI LEGIUNII ARHANGHELUL MIHAIL

În vizita pe care o făcusem în Argentina și Chile, m-am întâlnit cu Sima în Brazilia. Intenționez să văd o posibilă schimbare a centrului de activitate legionară, în cazul că guvernul spaniol ar fi intenționat să-și schimbe atitudinea față de Mișcare. Prin revista "POTOMAC" îmi făcusem o rețea întreagă de simpatii și prieteni naționaliști. Afară de aceasta relațiile mele cu țările latino-americane se multiplică și datorită contractelor importante stabilite prin participările mele la conferințele W.A.C.L.

Cu aceste ocazii am constatat că centrul activității legionare s-ar fi putut muta ușor în Brazilia, deoarece Horia Sima ar fi putut primi de la o zi la alta cetățenia braziliană cu 25,000, având asigurarea

existenței din partea Asociației Exilaților Români din Brazilia (condusă de legionari). Într-o după amiază Sima mă invită ca împreună cu Mircea să stăm de vorbă. Cu acest motiv ne-a expus planul de a realiza intenția lui Dumitru Nicolau și Victor Carap de a organiza o întreprindere cu mari perspective de succese economice și ca atare cu mare potențial de a câștiga venituri frumoase și că vor da jumătate din venit la centru pentru finanțarea centrului și suport pentru activitățile legionare. A doua zi după masă ne-am întâlnit în biroul lui Dumitru.

El și Victor Carap ne-au făcut o prezentare amănunțită. Am înțeles că vor înregistra o corporație și că aveau promisiune din partea câtorva persoane politice din guvern că se va promulga o lege care va avea efecte favorabile pentru dispunerea gunoiiului la clădiri mari, hoteluri și întreprinderi. Avea deja mașinile necesare pentru acest uz în planuri aprobate și gata de a fi produse și în cantitate mare. La această întreprindere va participa Nicolau, (avea o firmă de consultații economice DENISA), Victor Carap și profesorul Frâncu. Noi doi să punem jumătate din capital, \$150,000. Am încheiat discuțiile cu înțelegerea că după întoarcerea noastră în U.S.A. să ne informeze dacă noua corporație a fost înregistrată și când vor începe producția.

În Chile am avut câteva întâlniri cu naționaliști studenți și persoane din guvern. Înainte de plecarea din Chicago am discutat cu Consulul Chilean din Chicago rostul vizitei la Santiago și o audiență la Președintele Pinochet. Cu multă amabilitate mi-a aranjat sosirea la Santiago. I-am arătat frumoasa medalie ce o aveam să o dau generalului care a stârpit comunismul din Chile și un frumos colier cu o rozetă cu briliante pe care îl voi da soției generalului Pinochet. A fost impresionat de ambele. Am fost primit de Pinochet și soția lui în palatul prezidențial. Am avut o bună discuție cu el. Presa și televiziunea din Santiago a înregistrat vizita. Am avut convorbiri cu mai mulți miniștri și oameni din guvernul Chilean. Foarte interesante discuții a avut cu șeful securității și informațiilor publice.

Câteva zile după întoarcerea noastră la Chicago, a sosit o telegramă de la Nicolau că totul este aranjat și că au nevoie de

capitalul necesar imediat. Înțelegerea a fost ca după doi ani întregul capital va fi restituit și că jumătate din profit va fi dat Mișcării legionare. Pentru noi doi va fi posibil să petrecem anual o săptămână în Rio de Janeiro, oaspeți ai întreprinderii. În câteva zile s-au scos miile de dolari din bănci și cu suma de \$ 108,000 Mircea s-a dus la Rio și le-a predat în bancnote U.S.A. O simplă adeverință de primirea sumei a fost semnată de amândoi. Am aflat apoi că profesorul Frâncu a refuzat orice participare (versiunea lui Carap). Puțin mai târziu s-a trimis un check de \$ 15,000 pe numele lui Dumitru Nicolau.

În 1981 am fost informați că legea promisă nu a fost promulgată și că firma este aproape bancrotă. Am plecat imediat la Rio și am discutat cu Nicolau în prezența lui Constantin Zus situația. De la Zus am aflat că afacerea nu era nouă, așa cum ne-o prezentase în vizita din 1979. A fost o minciună și că planurile lor au fost ca prin noile fonduri de la noi afacerea ar putea fi salvată de la faliment și că poate că odată cu noua lege să supraviețuiască. Am plecat dezamăgit și am sugerat să abandoneze planurile inutile și să salveze cât se poate din capitalul investit.

Întors la Chicago am rugat pe un prieten pacient și avocat la marea firmă Baker și McKenzie să facă o investigație asupra întreprinderii lui Dumitru Nicolau. Mi-a găsit un reprezentant al firmei lor la Rio și a spus că poate face toate investigațiile cu un cost de \$ 1,500 (o taxă mică și de prietenie și recunoștință pentru amabilitatea mea când au avut nevoie de asistența mea medicală). Am achitat imediat și cam după două luni am primit dosarul cu toate șmecheriile lui Nicolau și Carap. Mare deziluzie !! Câteva luni mai târziu i-am comunicat și lui Sima excocheria de la Rio.

Mai târziu am mers împreună cu Mircea la Madrid și am discutat cu Sima problema Rio. Mi-a dat să citesc o scrisoare de la Carap. Am rămas stupefiat de conținutul ei. Noi bogătașii din U.S.A. ne-am dus la ei să le luăm afacerea!! Că prin abuzul nostru firma va da faliment !! Enervat i-am spus lui Sima: "Domnule profesor, știu că ai memorie bună, îți amintești de conversația noastră și rugămintea de a face ce este posibil și să ajutăm afacerea, cu mare potențial a lui Nicolau și Carap ?" Mi-a răspuns că da și că nu înțelege de ce Carap a scris acele gogomănii.

Înainte de plecarea noastră din Madrid am discutat cu Sima aluzia lui Carap. Nu pierderea banilor m-a amărât. Era vorba de o investiție riscantă. Dezamăgit am rămas de cum a reacționat Carap și Nicolau. Cu neadevăruri și afirmații cu iz de infantilism au apelat atât la el cât și la noi. L-am întrebat și am spus: "Cum poți însărcina pe un excroc și un mincinos ca Victor Carap să fie ȘEFUL regiunii Brazilia ?" Nu a răspuns nici un cuvânt !!! De mai multe ori am riscat investiții în afaceri riscante. Cu unele am avut profituri extraordinare și cu altele pierderi totale. După vizita mea la Madrid și o scrisoare aspră trimisă lui Carap, am rupt orice contact cu el.

LIPSA DE VIZIUNE OBIECTIVĂ ÎN RELATIA CU W.A.C.L.

În timpul conferinței W.A.C.L. în Taipei, Ku Chen Kang, marele organizator al acestui congres împreună cu Profesorul Woo din Korea într-o discuție despre România și situația țării sub Ceaușescu, m-au rugat ca reprezentanții FRONTULUI LIBERTĂȚII ROMÂNE să nu mai trimită ca delegați "oameni de paie", ci personalități academice sau foști miniștri sau diplomați, deci cu alte cuvinte oameni cunoscuți prin publicații și alte activități politice.

Le-am promis că voi interveni la conducerea frontului și că se va rezolva cerința lor. Ei se refereau la prezența lui Chirilă Ciuntu și a lui Ion Simicin. În special la Ciuntu care nu prea vorbea cu nimeni, neștiind engleza și nici nu vorbea cu alți delegați. Imediat după întoarcerea mea acasă am scris lui Sima și i-am explicat dorința exprimată de conducerea W.A.C.L. la prima vizită la Madrid am discutat cu el această problemă. M-a ascultat cam enervat. Știa că finanțarea acestor conferințe este făcută de Taiwan, Korea și bogații Arabi. Contribuții mai mici de la A.B.N. (Ucrainieni) și țări din America de Sud. Cu un sarcasm simist mi-a spus: "Am crezut că cu câți mai mulți prezenți ar fi mai bine." Răspunsul meu că da, dar cu persoane cu titluri academice sau poziții marcante în lumea politică. Aveam multe persoane cunoscute în exilul românesc. Am enumerat câteva nume de profesori universitari și câteva DIN EXIL FOȘTI MEMBRII ÎN DIFERITE PARTIDE DIN ȚARĂ. A rămas la decizia lui. În realitate nu s-a schimbat nimic !

STÂNGĂCIILE ȘI NEPUTINȚA LUI HORIA SIMA DE A CONDUCE (ÎNTÂMLĂRILE AVUTE LA CONFERINȚA DIN LUXEMBURG)

Conferința ligii "W.A.C.L." fusese programată în anul 1983 la Luxemburg. Precedenta conferință a avut loc la Tokyo, și s-a caracterizat prin neplăcerile cauzate de Chirilă Ciuntu și Ion Simicin. Organizatorul japonez, cu care aveam legături amicale încă din întâlnirile anterioare la Washington, mi-a atras atenția asupra delegației noastre, și mi-a subliniat faptul că delegația noastră nu era la înălțimea celorlalte (din cauză că nu putea ascunde inabilitatea și lipsa de tact a reprezentanților noștri Ciuntu și Simicin), în plus reclamația doamnei din delegația franceză care ne acuza de fasciști. Atât aceasta cât și delegatul Suediei ceruseră eliminarea Frontului Libertății Române din Conferința W.A.C.L. În urma discuțiilor avute cu organizatorul japonez a rămas ca plângerile franțuzoaicei să fie rezolvate de comitetul executiv al W.A.C.L. Organizatorii conferinței în Luxemburg mă invitaseră la conferință ca reprezentant al Frontului Libertății Român cât și al R.A.N.C.-lui (Romanian-American National Congress, Inc). Am trimis lista participanților având ca membrii, eu fiind șeful delegației, pe Profesorul Universitar Ilie Smultea, Dr Faust Brădescu și Dr Alexandru Suga.

Un an înainte Dna Stetzko îmi ceruse să-l rog pe Sima ca să-l înlocuiască pe Mailat (care era secretar la A.B.N.) cu altă persoană de încredere. Dânsa mi-a justificat cererea subliniindu-se faptul că Mailat era cam bolnav. Mai târziu aflasem cu mare decepție că Mailat devenise informatorul Ministrului de Interne bavarez în schimbul unei mici pensii lunare acordate de germani. Urmând sugestia Dnei Stetzko (președinta organizației A.B.N.), am conversat cu Sima prezentându-i sugestia doamnei, și subliniindu-i în special dorința acestei cucoane de a găsi o soluție elegantă pentru ca Mailat să nu se simtă ofensat.

Am ajuns la hotel, am întâlnit-o pe doamna Stetzko la intrare. M-a privit cu reproș și mi-a spus enervată: "Doctore, te-am rugat să se rezolve chestia cu Mailat în mod diplomatic, elegant și fără mult zgomot !" Apoi mi-a istorisit că Sima, fără mult tact și lipsit de

eleganța sufletească i-a "comunicat" lui Mailat că Stetzko dorește înlocuirea lui. Vasile Mailat, foarte ofensat și rănit sufletește a mers la sediul organizației A.B.N. reproșându-le directorilor că nu merită să fie înlocuit după atâția ani de cooperare cu organizația. Evident aceștia s-au simțit lezați de lipsa de tact și indiscreția comisă de Sima. Eu voind să repar puțin stângăcia acestuia mi-am cerut scuze explicându-le că îi cerusem lui Sima mult tact, lucru ce nu s-a întâmplat. Odată ajuns în camera mea i-am scris două pagini de reproșuri în termeni duri lui Sima, deoarece îmi crease o situație penibilă.

În ziua următoare organizatorul m-a chemat rugându-mă să-i explic altă situație penibilă. Mi-au comunicat că sosirea câtorva persoane care afirma că reprezintă România. Pe listă am citit numele lui Georgel Demetrescu și Traian Popescu din Madrid, iar ca șef al delegației era Mailat. Nu-mi venea să cred ! Uimit și surprins i-am răspuns organizatorului că nu cunosc amănunte asupra schimbării delegației și că nu știu cum s-ar fi putut clarifica încurcătura deoarece nu aveam posibilitatea de a lua contact cu persoanele competente. Cu toată politețea am afirmat că personal mă retrag imediat și plec la hotel. Au fost de față amicul meu belgian, șeful organizator, Generalul Singlaub, delegatul american, șeicul arab cu care mă împrietenisem dinainte în timpul conferințelor precedente, cât și Ku Chen Kang. Toți m-au rugat să am puțină răbdare deoarece vor decide ce este de făcut. Această neașteptată încurcătură se asocia la anterioara cerere de excludere făcută de delegația franceză.

Delegatul arab a cerut să fiu prezent la discuția comitetului executiv. La această scurtă ședință s-a decis ca delegația română era compusă din naționaliști români în exil și nu simpatizanți naziști. Amicul meu arab a declarat că dacă Dr Ronnett pleacă de la conferință și el este gata să o părăsească imediat și să retragă promisiul check de \$ 70,000. A făcut obiecții severe la pretenția delegației franceze (compusă din respectiva doamnă, evreică și căsătorită cu un evreu român originar din București și ziarist la "Dimineața" și alt ziar din Sărindar). Generalul Singlaub a afirmat că mă cunoaște foarte bine și că apreciază revista POTOMAC, cât și întâlnirile cu mine la diferite conferințe în America și în special

prezentările mele la grupurile etnice și conferințele ținute la Washington și Departamentul de Stat.

În ultima mea vizită făcută la Madrid am decis să nu mai particip la conferințele W.A.C.L. și nici la întâlnirile de la Madrid. Am hotărât să nu-l mai vizitez, dar să rămân numai în contact cu Horia Sima prin scrisori. Mi-am propus să urmez și mai departe cu activitățile mele în U.S.A. și să fac toate demersurile și să scriu toate memorandum-urile necesare pentru binele țării, continuând să apăr Mișcarea Legionară pe toate căile și cu toate puterile mele, și cu tot sufletul meu. Am renunțat însă de a-l mai vedea deoarece nu credeam că avea un criteriu obiectiv când trebuia să ia hotărâri ca Șef legionar. Voia să fie pe placul tuturor acelor care îl adulau. De nenumărate ori a promis cu toată solemnitatea că va rezolva impasurile și complicațiile izvorâte din stângăcia și atitudinile paranoice a lui Ciuntu. Nu putea să rezolve nimic. Avea ca principiu ideea de a investi cu răspunderi în primul rând pe camarazii care nu-l cunoștea pe Căpitan (sau care nu primiră o educație sub ordinele și atmosfera spirituală a lui Corneliu Zelea Codreanu), deoarece prefera să formeze un tip legionar docil cu principii "umane", flexibile, fără "viață aspră" și disciplină bazată pe credința în Hristos.

I-am explicat marea mea decepție după ce aflasem de desele, dacă nu permanentele plângeri de sărăcie și nevoi materiale ce au fost însoțite de masivele cumpărări de apartamente precum și manipulările care au avut loc. De la Georgel Demetrescu aflasem amănuntele asupra "negustoriilor" afacerilor și tranzacțiilor făcute cu apartamentele, pentru asigurarea "activității" Mișcării. Am aflat însă, și faptul că unii camarazi fuseseră induși în eroare de Horia Sima, ascunzându-le adevărul asupra situației reale a "economiei" grupului Sima. Iată de ce încă din 1984 și până la moartea lui atât corespondența cu Sima cât și colaborările au fost mai limitate.

SCANDALUL REPROBABIL ȘI DEZONORANT (ADULTERUL)

În timpul unei vizite la Madrid, în prezența lui Ghiță Costea, am discutat cu Sima chestiunea "DOSARULUI RUȘINII". Cu câteva

luni înaintea acestei vizite promisem de la un tânăr legionar, Anastasiu cred că era numele, încadrat în cuibul lui F. Brădescu și Crețu, un plic gros plin cu multe documente. Îmi trimisese o lungă scrisoare acest tânăr ce sosise recent din țară. A fost la Madrid cu grupul din Paris pentru a fi prezentat lui Horia Sima. Abia întors de la Paris a aflat de la unii camarazi întâmplarea adulterului comis de Sima, cu ocazia găzduirii în casa lui Andrei Costin, cu soția acestuia (Andrei Costin făcuse parte dintr-o echipă de luptă la 3 Septembrie care trebuia să cucerească postul de radio Bod, împreună cu alte echipe, fiind foarte bine cunoscut ca luptător). Personal auzisem de scandal, dar niciodată nu am avut ocazia să cunosc conținutul acestui dosar.

Într-o după masă, stând de vorbă cu Sima la o cafenea, am început să comentez conținutul scrisorii lui Atanasiu și să-i pomenesc de discuțiile avute în U.S.A. cu mai mulți dizidenți și camarazi din Germania. I-am explicat că analizele medicale făcute în aceste cazuri erau acceptate de tribunalele competente atât în U.S.A. cât și în alte țări. Înainte de a pleca din Chicago am obținut colaborarea unui bun avocat care era dispus să garanteze legalitatea analizei a probei obținute de la Sima și copilul născut în Argentina. Analiza va fi căcută în două laboratoare universitare (atât în U.S.A. cât și în Argentina). I-am expus părerea generală că dacă a avut relații intime cu Doamna Costin acest lucru era și este considerat o faptă rușinoasă. Dacă într-adevăr copilul născut a fost rezultatul acestui adulter faptul că nu-l recunoaște este considerat și mai reprobabil și este totodată și un păcat rușinos. Poate și mai mult: un fapt murdar, nedemn de o persoană cu mari responsabilități. Marii voievozi au comis asemenea acte dar au recunoscut paternitatea copiilor. Am asigurat corectitudinea analizelor cât și acoperirea cheltuielilor din punga mea.

Sima a stat pe gânduri. Costea îl privea și-i tremura mustața! Am adăugat că dacă rezultatul era pozitiv atunci era obligat să recunoască în mod public paternitatea. Dacă rezultatul va fi negativ toate cheltuielile și tot costul publicării în presa din exil vor fi suportate de mine. După încă o clipă de adâncă liniște Sima a răspuns scurt: "Nu accept această sugestie !" Ghiță Costea a scos un oftat lung și părea că se liniștise. Am decis să-i spun: "Domnule

Profesor, acum sunt convins că dosarul este corect și că încercările de a rezolva această problemă cu această grea acuzare s-au dovedit tot așa de perfide ca și fapta, ba chiar și mai murdar !" Circumstanțele adulterului le știe numai el și Doamna Costin. Negarea paternității rămâne mai rușinoasă decât adulterul !!!

După ce mi-a comunicat Victor Corbut că Sima a murit în Germania, și că înmormântarea ar avea loc lângă Barcelona, mi-a făcut invitația de a-l însoți împreună cu Traian Golea, pentru a-i da ultimul salut. I-am explicat că nu putem merge, deoarece mă despărțisem de el când încă trăia, iar dacă aș fi mers acum aș fi comis un act de fațarnicie. I-am explicat și manifestat și speranța mea că înmormântarea lui Sima ar putea rezolva și dorința tuturor legionarilor de a se uni, deoarece cu moartea lui s-a rezolvat și marea problemă a dizidenței !!!

Să ne amintim de cele bune, și cele nu prea bune să le lăsăm în bagajul istoriei. Când s-a întors de la Barcelona, Corbut mi-a istorisit cum s-au desfășurat evenimentele acolo precum și numele participanților la înmormântare. Nu a putut afla nimic despre situația arhivei și documentele de proprietate ale numeroaselor apartamente și a altor bunuri materiale. A rămas ca Dumitru Crețu și alții din Madrid să rezolve acele probleme a sediului exilat.

DUREREA PROFESORULUI LUNGU DIN WINDSOR

Acest profesor pensionar avea o cameră la etaj și a cedat-o lui Chirilă Ciuntu, care a locuit gratis mai mulți ani. Și nu numai atât, dai a și mâncat tot timpul cât a stat la el. Discipolul preferat al lui Horia Sima, urmând învățăturile profesorului Horia Sima, că în exil nu putea să urmărească legile legionare, aspre și greu de urmat (chiar și în țară în timpul Căpitanului, dar cum între străini, unde nimeni nu te cunoaște și când stăm sub "înțelegătoarea" și "binevoitoarea" oblăduire a înțelegătorului și iertătorului Sima) a decis să urmeze exemplul șefului suprem și a comis act adulteric cu soția profesorului Lungu în timp ce locuia și mânca în casa acestuia. Profesorul Lungu i-a scris șefului Sima. Ciuntu a răspuns lui Sima că Lungu minte și că o făcea deoarece avea...idei comuniste. Cu ocazia unei vizite făcute la Madrid l-am

întrebat pe Sima (mai curând în ton glumeț) dacă a ajuns să ia măsuri disciplinare cu Ciuntu în fața plângerii și cererii de pedepsire pe care o făcuse profesorul Lungu. Spre surpriza mea, Sima dădu din umeri și-mi murmură că îl credea mai curând pe Ciuntu, decât pe profesorul Lungu! Eu, în glumă și cu o mică nuanță sarcastică i-am răspuns: "Quod licet Jovi...licet bovi !" Din trăsăturile feței mi-am dat seama că se simți ofensat, dar nu mi-a răspuns.

FRATELE MEU MIRCEA ȘI NECAZUL AVUT CU APARTAMENTUL DIN MADRID

După eșecul avut cu "negoțul" din Rio de Janeiro, și aflând de nemeroasele apartamente cumpărate de Sima în Spania, Mircea hotărî să vândă apartamentul cumpărat în Madrid și cedat pentru a fi sediu fi sediu legionar. L-a informat atât pe Sima, cât și pe Costea că avea de gând că-l vândă, dându-le un lung termen pentru a se muta în altă parte. Mare i-a fost mirarea fratelui meu când a constatat că atât Sima cât și Costea l-au amânat timp de mai multe luni, pentru a termina cu categoricul refuz de a părăsi apartamentul! Au acceptat s-o facă numai când avocatul Arcila i-a somat prin tribunal, depunând actele de proprietate, au convenit să predea apartamentul gol. Lipsa de tact și de omenie s-a dovedit când au avut tupeul să pretindă chiar cheltuielile mutării, și toate datoriile avute cu manageria apartamentului.

L-am tratat pe Mircea ca pe un cetățean de rând și un comerciant care, departe de a le fi făcut un serviciu și dăruit lojarea atâta timp, voia să-i "speculeze"! Nu ne-a venit a crede că aceștia doi, șeful legionarilor din exil, și secretarul legionar puteau să se coboare la așa grad de micime sufletească și degradare morală ! Mai târziu am aflat că vinovatul, omul "rău", am fost eu și că eu l-aș fi "dat afară" din casă pe Sima și pe Costea. Intrigile proveneau de la anumiți "camarazi" din Paris. În realitate, apartamentul meu, adică cel mare, a fost vândut la cererea lui Sima, deoarece nu reușise să mă convingă ca să-l pun pe numele lui Georgel Demetrescu, și în al doilea rând, pentru că cheltuielile administrative erau prea ridicate pentru a servi numai de "depozit de cărți și tot felul de hârtii."

În lipsa de a continua educația legionară (prin ședințe de cuib, tabere de muncă, selecție de moi membrii, activități în tabere de muncă, școli de cadre, etc). Șeful legionarilor exilați se ocupa de afacerile cu apartamente și voia chiar să-i învețe pe legionari cum să creeze firme comerciale și industriale.

MOS TEBAN

Un om mic de statură, maestru strungar foarte talentat. S-a refugiat și el în Germania lui Hitler după lovitura de stat a lui Antonescu. L-am cunoscut bine în Rostock. Era apreciat foarte mult de inginerii de la firma de avioane HEINKEL. Ca strungar făcea orice piesă de metal necesară. Om glumeț și bun bancagiu. Mă împrietenisem bine cu el și deseori mă servea cu un țap de bere. După război s-a dus la Buenos Aires, unde s-a stabilit și și-a făcut o situație materială bună cu profesiunea lui de strungar.

În 1979 cu ocazia vizitei mele în Argentina, m-am întâlnit cu el. Aranjase o întâlnire cu mai mulți vechi legionari din Buenos Aires în casa lui Emil Popa și a soției lui Tiana. Emil Popa suferise o apoplexie gravă și nu vorbea bine, și putea să stea doar pe scaun. Doamna Tiana aranjase o cină, bufet copios și un vin excelent. Împreună cu fratele Mircea am discutat plăcut cu toți invitații. Majoritatea făceau parte din grupul dizideților. M-am bucurat mult văzându-l pe Toader loraș pe care îl cunoscusem în anul 1939, în închisoarea Ploiești. După această plăcută seară moș Teban mi-a povestit necazurile lui.

În anul 1953, după cunoașterea adulterului lui Horia Sima și răscoala garnizoanei Buenos Aires, cea mai mare garnizoană din vestul liber, Horia Sima presat de cerințele legionarilor de acolo a dizolvat garnizoana printr-un ordin scurt și pe baza unei false justificări. Câțiva legionari au rămas cu el, dar și aceștia cu mari îndoieli. Nu acceptau ruperea Mișcării legionare ca soluție. Erau opuși la orice fel de dizidență.

Nu mult timp după aceea Sima în însărcinează pe moș Teban cu șefia garnizoanei (duoă plecarea lui Ovidiu Găină în Europa pentru a fi parașutat din nou în țară, însoțit de Constantin Zus). Povestea lui a continuat așa: "Doctore, am fost surprins de

această însărcinare. Nu sunt decât un meseriaș și aici sunt mulți domni cu școală. Eu îi respect pe toți. Cum ai văzut, sunt în relații bune cu toată lumea noastră. Nu pot face mai mult decât ce fac."

Mai mulți dintre aceia ce nu reușiseră să-și creeze o situație economică mai bună, veneau la el să ceară împrumuturi de bani. Cu un zâmbet pe față mi-a spus că le răspundea: "Bani nu-ți împrumut căci așa pierd toți banii și te pierd ca prieren. Dacă ești la mare necaz pot să-ți dăruiesc un mic ajutor, dar numai odată."

Când a murit a lăsat casa Doamnei Roșu (soția lui Ionel mort câțiva ani înainte) care fusese numită "instructor legionar" chiar în timpul când trăia soțul ei, care îl dăruise Mișcării prin Ovidiu Găină, iar acesta la dorința lui Sima a vândut mica căsuță în care trăise Teban și trimise majoritatea banilor casierului sau "administratorului" lui Sima (se numea Roșca și trăia la Barcelona), iar o mică parte i-a rămas Doamnei Silvana Roșu, pentru cheltuielile avute în timpul cât îl îngrijea pe Teban bolnav la pat.

Când m-am despărțit de el plecând spre Chile, l-am felicitat pentru exemplara lui atitudine față de cei din localitate, și că și eu nu pot înțelege reacția ȘEFULUI. Îi păstrez și astăzi în inimă respect și admirație. Ce mare deosebire între acest om simplu dar cu judecată sănătoasă și acel protejat al lui Sima, sfertodoctul Ciuntu. Teban a murit suferind de boala Alzheimer. Mare deosebire între acești doi: unul drept "ca un stâlp de piatră" (cum spune cântecul), iar altul insolent și nătâng: Ciuntu.

HORIA SIMA CA OM ȘI CA ȘEF AL MIȘCĂRII LEGIONARE

Horia Sima a fost un om cu o educație excelentă. A fost studios și elev excepțional tot timpul, atât în liceu cât și în universitate. Terminând Universitatea a fost numit profesor la Caransebeș. A fost iubit și apreciat de elevii liceului. S-a încadrat în mișcarea legionară în ultimul an universitar, în București.

Aș putea rezuma trăsăturile personalității lui în felul următor:

--Om dotat cu o inteligență extraordinară.

--Înzestrat cu o memorie fenomenală.

--Ziarist talentat și abil pentru a-și exprima ideile în scris.

--Mare dibăcie pentru a separa realul de propaganda și dezinformarea din presa mondială.

--Obsedat și convins de dreptatea acțiunilor lui chiar dacă au dus la dezastru.

--Dominat de un puternic egocentrism, cum de puține ori se găsește la oamenii politici.

--Intolerant cu ideile și proiectele altora, cu excepția lui Stoicănescu.

--Dominat de o avariție șocantă.

--Flămînd de bani și bunuri materiale cu frică, că nu și-ar putea asigura o existență confortabilă.

--Total lipsit de compasiune față de aproapele.

--Jongleur politic, capabil de a risca viețile altora pentru a se ridica pe sine.

--S-a degradat la nivelul unui "agent" al serviciilor de informație anglo-nordamericane, sacrificând viața mai multor camarazi, în schimb el era foarte bine plătit.

--Lipsit de acel sentiment al rusinii care caracterizează individul plin de demnitate și simțul onoarei.

--Necinstit sufletește și admirator al violenței.

Prin atitudinile și măsurile arbitrare pe care le lua, a pricinuit multe fărâmițări și rupturi în Mișcarea legionară. În 1953 prin degradanta purtare, a pricinuit fărâmițarea celui mai numeros grup legionar în 1953 (Argentina), pentru ca după aceea să se pripească și să dizolve garnizoana din Buenos Aires, provocând marea dizidență din 1954, când împreună cu domnul Vasile Iașinschi l-au părăsit mai bine de două sute de legionari din cei mai viteji, mai curați și mai credincioși.

Nici o forță politică nu reușise înainte să rupă unitatea Legiunii: Nici Carol cu sprijinul lui Stelescu și a lui Beza, nici Antonescu, nici încercările lui Ribbentrop și Goering, nici amenințările masoneriei. Numai el, cu comportarea lui îngâmfată și autosuficientă, și cu credința că lui i se putea ierta orice mârșevie și slăbiciune degradantă, numai el a reușit să fărâmițeze Mișcarea până în zilele prezente.

Horia Sima a transformat Mișcarea Legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu și dintr-o uriașă revoluție morală și de renaștere națională a reușit să o degradeze la un simplu partid politic. Corneliu Zelea Codreanu nu a aruncat LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL în arena murdară a politicianismului. Pentru a participa în arena politică crease Formațiunea Codreanu, Garda de Fier și la urmă "Totul Pentru Țară". Erau formațiuni secundare care țâșneau din trupul viguros al unei Mișcări de Reînviere Morală și Spirituală. Erau ca și alte formațiuni care apăruseră pe măsură ce Legiunea creștea și se spiritualiza, cum au fost: "Prietenii Legiunii", "Legiunea Sportivă", "Restaurantele Legionare", "Băcăniile Legionare", "Taberele de Muncă Legionare", "Colportajul Legionar", cele douăsprezece reviste legionare care apăreau lunar în diferite regiuni, Ziarele "Cuvântul", și "Buna Vestire", Revistele de Cultură Legionară (Axa, Vremea, etc), "Școala de Viitori Deputați", "Casa Legionarilor Răniți", "Corpul Moța - Marin", "Frățiile de Cruce", "Cetățuile de Fete."

Dacă în 1940 șefia Mișcării Legionare a fi fost luată de către unul dintre fondatorii "Legiunii Arhanghelului Mihail", alta ar fi fost soarta Mișcării. Mă întreb dacă există o cale care să ne îndrume spre salvarea națiunii noastre și a Statului Român de la decăderea în care se află ? Ar mai exista oare vreo șansă a transformării spirituale și naționale, care să ne salveze de la desfigurarea satanizantă produsă de comunismul diabolic în acești cincizeci de ani ?

Vom putea rezista împotriva eforturilor oculte a dușmanilor ce ne înconjoară și aspiră să dezintegreze țara noastră, România ?

Răspunsul este cu fermitate: DA. Numai o totală dedicație pentru binele națiunii, prin revenirea la vechile tradiții geto - dace și a acceptării principiilor de luptă și de viață legionare se poate ajunge la aceea ce dorea Căpitanul: "O țară ca soarele sfânt de pe cer."

Cu durere constat că virusul simist domină în publicația clubului de la "PERMANENTE". Membrii acestui club se mișcă pe dimensiunile unui politicianism perimat și ruginit de ambiții și egocentrism. Onoarea, cinstea, integritatea morală și setea de adevăr nu mai sunt principii de bază. TRANSFORMAREA MIȘCĂRII LEGIONARE ÎNTR-UN PARTID POLITIC ESTE O ADEVĂRATĂ PACOSTE PENTRU NEAMUL NOSTRU. SUNTEM MENIȚI UNUI DESTIN VITREG ??